

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2021/2117**z dnia 2 grudnia 2021 r.****zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych, (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych, (UE) nr 251/2014 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina i (UE) nr 228/2013 ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 114, art. 118 akapit pierwszy i art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ⁽³⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komunikat Komisji z dnia 29 listopada 2017 r. zatytułowany „Przyszłość rolnictwa i produkcji żywności” określa wyzwania, cele i kierunki przyszłej wspólnej polityki rolnej (WPR) po 2020 r. Cele te obejmują wyraźniejsze ukierunkowanie WPR na rezultaty, pobudzenie modernizacji i pogłębienie zrównoważonego charakteru – w tym pod względem gospodarczym i społecznym oraz w zakresie środowiska i klimatu – obszarów rolnych, leśnych i wiejskich oraz pomoc w zmniejszeniu związanych z prawodawstwem Unii obciążeń administracyjnych dla beneficjentów.
- (2) Ponieważ należy udoskonalić sposób, w jaki WPR odpowiada na wyzwania i możliwości pojawiające się na poziomie międzynarodowym, unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym oraz na poziomie gospodarstwa, konieczne jest usprawnienie zarządzania WPR, jak również poprawienie realizacji przez nią celów Unii i istotne zmniejszenie obciążeń administracyjnych. WPR powinna opierać się na realizacji celów. Unia powinna zatem określić podstawowe parametry polityki, takie jak cele WPR i jej podstawowe wymogi, natomiast odpowiedzialność za sposób realizacji celów i osiąganie wartości docelowych powinna spoczywać w większym stopniu na państwach członkowskich. Udoskonalenie pomocniczości pozwala na lepsze uwzględnienie lokalnych warunków i potrzeb oraz szczególnego charakteru działalności rolniczej, który wynika ze struktury społecznej rolnictwa oraz różnic strukturalnych i naturalnych między poszczególnymi regionami rolniczymi, poprzez takie dostosowywanie wsparcia, aby maksymalnie zwiększyć jego wkład w osiągnięcie celów Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 214.

⁽²⁾ Dz.U. C 86 z 7.3.2019, s. 173.

⁽³⁾ Dz.U. C 41 z 1.2.2019, s. 1.

⁽⁴⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 listopada 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 2 grudnia 2021 r.

- (3) Do niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają horyzontalne zasady finansowe przyjęte przez Parlament Europejski i Radę na podstawie art. 322 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zasady te zostały ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁵⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem finansowym”) i określają w szczególności procedurę uchwalania i wykonywania budżetu w drodze dotacji, zamówień, nagród i wykonania pośredniego oraz przewidują kontrolę odpowiedzialności podmiotów upoważnionych do działań finansowych. Zasady przyjęte na podstawie art. 322 TFUE obejmują także ogólny system warunkowości służący ochronie budżetu Unii.
- (4) Aby zapewnić spójność WPR, wszystkie interwencje w ramach przyszłej WPR powinny stać się częścią planu strategicznego, który obejmowałby rodzaje interwencji w niektórych sektorach, które zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽⁶⁾.
- (5) W załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 określono niektóre definicje dotyczące sektorów objętych zakresem stosowania tego rozporządzenia. Definicje dotyczące sektora cukru, określone w części II sekcja B tego załącznika, należy uchylić, ponieważ nie mają już zastosowania. Aby w świetle nowej wiedzy naukowej lub zmian na rynku zaktualizować definicje dotyczące innych sektorów, o których mowa w tym załączniku, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany tych definicji, bez przekazywania jednak uprawnień do dodawania nowych definicji. W związku z tym należy uchylić przekazane Komisji w części II sekcja A pkt 4 tego załącznika uprawnienie do zmiany definicji syropu inulinowego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁷⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (6) Należy uprościć część I rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Należy uchylić zbędne i nieaktualne definicje i przepisy upoważniające Komisję do przyjmowania aktów wykonawczych.
- (7) W świetle zdobytego doświadczenia należy wydłużyć niektóre okresy interwencji publicznej. W przypadku gdy otwarcie interwencji publicznej następuje automatycznie, okres interwencji publicznej należy wydłużyć o jeden miesiąc. W przypadku gdy otwarcie interwencji publicznej zależy od rozwoju sytuacji rynkowej, okres interwencji publicznej powinien wynosić cały rok.
- (8) W celu zwiększenia przejrzystości oraz w kontekście międzynarodowych zobowiązań Unii należy zapewnić publikowanie istotnych informacji dotyczących ilości i cen produktów zakupowanych i sprzedawanych w ramach interwencji publicznej.
- (9) Przyznawanie dopłat do prywatnego przechowywania oliwy z oliwek okazało się skutecznym narzędziem stabilizacji rynku. W świetle zdobytego doświadczenia oraz aby zapewnić odpowiedni poziom życia i ustabilizować rynek w sektorze oliwy z oliwek i oliwek stołowych, należy rozszerzyć wykaz produktów kwalifikujących się do dopłat do prywatnego przechowywania, tak by obejmował on również oliwki stołowe.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽⁷⁾ D.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (10) W wyniku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii należy zaktualizować limity pomocy unijnej dotyczącej dostarczania owoców i warzyw oraz mleka i przetworów mlecznych w placówkach oświatowych, określone w art. 23a rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Ze względu na pewność prawa należy przewidzieć stosowanie obniżonych limitów z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2021 r.
- (11) Należy uchylić przepisy dotyczące programów pomocy określonych w części II tytuł I rozdział II sekcje 2–6 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, ponieważ wszystkie rodzaje interwencji w przedmiotowych sektorach zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 ⁽⁸⁾.
- (12) Polityka Unii dotycząca wina przyczyniła się – poprzez obowiązujący system zezwoleń, który od 2016 r. umożliwia uporządkowany wzrost nasadzeń winorośli – do zwiększenia konkurencyjności unijnego sektora wina i do zachęcania do produkcji wysokiej jakości. Chociaż sektor wina osiągnął równowagę na rynku światowym między popytem a produkcją, jakością, popytem konsumpcyjnym i wywozem, równowaga ta nie jest jeszcze wystarczająco trwała ani stabilna, w szczególności kiedy sektor wina staje w obliczu poważnych zakłóceń na rynku. Obserwuje się ponadto tendencję do ciągłego spadku konsumpcji wina w Unii ze względu na zmiany nawyków i stylu życia konsumentów. W związku z tym, w perspektywie długoterminowej, liberalizacja nowych nasadzeń winorośli może zagrozić dotychczasowej równowadze między zdolnością podaży sektora, odpowiednim poziomem życia producentów i rozsądnymi cenami dla konsumentów. Może to stanowić zagrożenie dla pozytywnych zmian osiągniętych za pomocą prawodawstwa i polityk Unii w ostatnich dziesięcioleciach.
- (13) Uznaje się również, że obowiązujący system zezwoleń na nasadzenia winorośli ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia różnorodności wina i uwzględnienia specyfiki unijnego sektora wina. Unijny sektor wina charakteryzuje się szczególnymi cechami charakterystycznymi, w tym długim cyklem winnicy, ponieważ produkcja rozpoczyna się dopiero kilka lat po nasadzeniu, a następnie trwa przez dziesiątki lat, zaś między kolejnymi zbiorami możliwe są znaczne jej wahania. W przeciwieństwie do wielu państw trzecich, w których produkuje się wino, unijny sektor wina charakteryzuje się również bardzo dużą liczbą małych gospodarstw rodzinnych, co prowadzi do powstania zróżnicowanej gamy win. Aby zagwarantować rentowność przedsięwzięć i poprawić konkurencyjność unijnego sektora wina na rynku światowym, podmiotom gospodarczym działającym w sektorze i producentom potrzebna jest zatem długoterminowa przewidywalność, ponieważ nasadzenie winnicy wymaga znacznych inwestycji.
- (14) Aby zabezpieczyć dotychczasowe osiągnięcia unijnego sektora wina oraz osiągnąć długotrwałą równowagę ilościową i jakościową w sektorze poprzez ciągły uporządkowany wzrost nasadzeń winorośli po 2030 r., należy przedłużyć okres obowiązywania systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli do 2045 r., tj. na okres odpowiadający okresowi początkowemu obowiązującemu od 2016 r., wprowadzając jednocześnie dwa przeglądy śródkresowe, które należałoby przeprowadzić w 2028 r. i 2040 r., aby ocenić system i w razie potrzeby przedstawić – na podstawie wyników tych przeglądów śródkresowych – wnioski mające na celu zwiększenie konkurencyjności sektora wina.
- (15) Umożliwienie producentom opóźnienia ponownego nasadzenia winnicy mogłoby mieć korzystny wpływ na środowisko poprzez poprawę warunków sanitarnych gleby dzięki mniejszemu stosowaniu substancji chemicznych. W związku z tym, aby przyczynić się do lepszego gospodarowania glebami w uprawie winorośli, należy zezwolić na przedłużenie ważności zezwoleń na ponowne nasadzenia z trzech do sześciu lat, w przypadku gdy ponowne nasadzenie odbywa się na tej samej działce rolnej.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (16) W związku z kryzysem, jaki pandemia COVID-19 spowodowała w unijnym sektorze wina, w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2220⁽⁹⁾ przewidziano przedłużenie do dnia 31 grudnia 2021 r. ważności zezwoleń na nowe lub ponowne nasadzenia, które to zezwolenia miały wygasnąć w 2020 r. Ze względu na przedłużające się skutki kryzysu spowodowanego pandemią COVID-19 producenci posiadający zezwolenia na nowe lub ponowne nasadzenia, które to zezwolenia miały wygasnąć w 2020 r. lub 2021 r., nadal w dużej mierze nie mogą skorzystać z tych zezwoleń w ostatnim roku ich ważności. Aby uniknąć utraty tych zezwoleń i zmniejszyć ryzyko pogorszenia warunków, zgodnie z którymi trzeba by prowadzić nasadzenia, należy zezwolić na dalsze przedłużenie ważności wygasających w 2020 r. zezwoleń na nowe lub ponowne nasadzenia oraz na przedłużenie ważności zezwoleń wygasających w 2021 r. Wszystkie zezwolenia na nowe lub ponowne nasadzenia, które miały wygasnąć w 2020 r. lub 2021 r., należy zatem przedłużyć do dnia 31 grudnia 2022 r.
- (17) Biorąc pod uwagę zmiany w perspektywach rynkowych, posiadacze zezwoleń na nasadzenia wygasających w 2020 r. i 2021 r. powinni mieć możliwość nieskorzystania z tych zezwoleń bez podlegania karom administracyjnym. Ponadto, aby uniknąć wszelkiej dyskryminacji, producenci, którzy – zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2020/2220 – do dnia 28 lutego 2021 r. złożyli oświadczenie właściwemu organowi, zgodnie z którym nie zamierzają skorzystać ze swojego zezwolenia, nie wiedząc o możliwości przedłużenia ważności swoich zezwoleń o kolejny rok, powinni mieć możliwość cofnięcia swoich oświadczeń w drodze pisemnego powiadomienia złożonego właściwemu organowi do dnia 28 lutego 2022 r. i skorzystania ze swojego zezwolenia do dnia 31 grudnia 2022 r.
- (18) Ze względu na zakłócenia na rynku wywołane pandemią COVID-19 i spowodowaną nią niepewność ekonomiczną w korzystaniu z tych zezwoleń, przepisy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 dotyczące zezwoleń na nowe lub ponowne nasadzenia, które wygasają w 2020 r. i 2021 r., powinny być stosowane z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2021 r.
- (19) W związku ze spadkiem rzeczywistej powierzchni upraw winorośli w niektórych państwach członkowskich w latach 2014–2017 oraz ze względu na związany z tym potencjalny spadek produkcji, przy określaniu powierzchni upraw do celów udzielenia zezwoleń na nowe nasadzenia, o których to zezwoleniach mowa w art. 63 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru pomiędzy aktualną podstawą a odsetkiem całkowitej faktycznej powierzchni upraw winorośli na ich terytorium w dniu 31 lipca 2015 r. powiększonej o powierzchnię objętą prawami do sadzenia na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007⁽¹⁰⁾, które były dostępne do celów przekształcenia w zezwolenia w danym państwie członkowskim w dniu 1 stycznia 2016 r.
- (20) Należy wyjaśnić, że państwa członkowskie, które ograniczają udzielanie zezwoleń na poziomie regionalnym dla konkretnych obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia lub dla obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionym oznaczeniu geograficznym, mogą wymagać, aby takie zezwolenia były stosowane w tych regionach.
- (21) Należy wyjaśnić, że do celów udzielania zezwoleń na nasadzenia winorośli państwa członkowskie mogą stosować obiektywne i niedyskryminujące kryteria kwalifikowalności i pierwszeństwa na poziomie krajowym lub regionalnym. Doświadczenia państw członkowskich wskazują ponadto na konieczność dokonania przeglądu niektórych kryteriów pierwszeństwa, aby umożliwić nadawanie priorytetowego charakteru winnicom przyczyniającym się do zachowania zasobów genetycznych winorośli oraz gospodarstwom o udowodnionej zwiększonej oszczędności kosztowej, konkurencyjności lub obecności na rynkach.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/2220 z dnia 23 grudnia 2020 r. ustanawiające niektóre przepisy przejściowe dotyczące wsparcia z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w latach 2021 i 2022 oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, (UE) nr 1306/2013 i (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do zasobów i stosowania w latach 2021 i 2022 oraz rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do zasobów i rozdziału takiego wsparcia na lata 2021 i 2022 (Dz.U. L 437 z 28.12.2020, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

- (22) W celu zapewnienia, by osobie fizycznej ani osobie prawnej nie została przyznana żadna korzyść, jeżeli stwierdzono, że warunki wymagane do uzyskania takich korzyści zostały sztucznie stworzone, należy wyjaśnić, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania środków zapobiegających obchodzeniu przepisów dotyczących mechanizmu zabezpieczenia dotyczącego nowych nasadzeń oraz kryteriów kwalifikowalności i pierwszeństwa przy udzielaniu zezwoleń na nowe nasadzenia.
- (23) Ostateczny termin składania wniosków o przekształcenie praw do sadzenia w zezwolenia upływa w dniu 31 grudnia 2022 r. W niektórych przypadkach takie okoliczności jak kryzys gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 mogły mieć wpływ na ograniczenie przekształcania praw do sadzenia w zezwolenia na nasadzenia. W związku z tym oraz po to, by umożliwić państwom członkowskim zachowanie zdolności produkcyjnej odpowiadającej takim prawom do sadzenia, właściwe jest, by od dnia 1 stycznia 2023 r. prawa do sadzenia, które kwalifikowały się do przekształcenia w zezwolenia na nasadzenia w dniu 31 grudnia 2022 r., ale które nie zostały jeszcze przekształcone w zezwolenia na nasadzenia, pozostały do dyspozycji zainteresowanych państw członkowskich, które mogą ich udzielić najpóźniej do dnia 31 grudnia 2025 r. jako zezwolenia na nowe nasadzenia winorośli, nie wliczając takich zezwoleń do celów ograniczeń określonych w art. 63 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
- (24) W niektórych państwach członkowskich istnieją tradycyjne winnice obsadzone odmianami niedozwolonymi do celów produkcji wina, których produkcja, w tym produkcja do celów produkcji napojów fermentowanych na bazie winogron innych niż wino, nie jest przeznaczona na rynek wina. Należy wyjaśnić, że takie winnice nie podlegają obowiązkowi karczowania oraz że system zezwoleń na nasadzenie winorośli określony w niniejszym rozporządzeniu nie ma zastosowania do nasadzenia i ponownego nasadzenia takich odmian do celów innych niż produkcja wina.
- (25) Art. 90 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 stanowi, że o ile w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE nie postanowiono inaczej, do produktów przywożonych do Unii stosuje się unijne przepisy dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych, etykietowania, definicji, oznaczeń i opisów handlowych niektórych produktów sektora wina, jak również praktyki enologiczne dozwolone przez Unię. W związku z tym, w celu zachowania spójności, należy przewidzieć, by przepisy dotyczące zaświadczeń o zgodności i sprawozdań z analiz w odniesieniu do przywozu tych produktów były również stosowane w świetle umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE.
- (26) W ramach reformy WPR przepisy dotyczące wycofania z rynku produktów niezgodnych z przepisami dotyczącymi etykietowania należy włączyć do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Z uwagi na wzrost zapotrzebowania konsumentów na kontrolę produktów państwa członkowskie powinny podjąć środki w celu zapewnienia, by produkty, których etykietowanie nie jest zgodne z tym rozporządzeniem, nie były wprowadzane do obrotu, a jeśli takie produkty znajdują się już w obrocie – by zostały wycofane z rynku. Wycofanie obejmuje możliwość skorygowania sposobu etykietowania produktów bez ostatecznego usunięcia ich z rynku.
- (27) Z uwagi na uchylenie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽¹¹⁾ rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 ⁽¹²⁾, przepisy dotyczące kontroli i kar w odniesieniu do zasad wprowadzania do obrotu, chronionych nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych należy włączyć do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
- (28) Aby umożliwić producentom wykorzystywanie odmian winorośli, które są lepiej dostosowane do zmieniających się warunków klimatycznych i które charakteryzują się większą odpornością na choroby, należy wprowadzić przepis zezwalający na stosowanie nazw pochodzenia w odniesieniu do produktów wytwarzanych zarówno z odmian winorośli należących do gatunku *Vitis vinifera*, jak i z odmian winorośli będących krzyżówkami gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 (zob. s. 187 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (29) Definicje „nazwy pochodzenia” i „oznaczenia geograficznego” w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 należy dostosować do definicji zawartych w Porozumieniu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (zwanym dalej „porozumieniem TRIPS”) zatwierdzonym decyzją Rady 94/800/WE⁽¹³⁾, w szczególności do art. 22 ust. 1 porozumienia TRIPS, uściślając, że oznaczenia geograficzne określają produkt jako pochodzący z określonego miejsca, regionu lub państwa. Dla celów jasności należy wyraźnie określić, że zmieniona definicja nazwy pochodzenia obejmuje tradycyjnie używane nazwy. W związku z tym wykaz wymogów dotyczących kwalifikowania tradycyjnie używanych nazw jako nazw pochodzenia w sektorze wina, określony w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013, stanie się nieaktualny i należy go uchylić. Ze względu na zachowanie spójności takie wyjaśnienie należy również wprowadzić do definicji „oznaczenia geograficznego” w sektorze wina określonej w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 oraz do definicji „nazwy pochodzenia” i „oznaczeń geograficznych” w sektorze spożywczym określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012⁽¹⁴⁾.
- (30) Środowisko geograficzne wraz ze swoimi czynnikami naturalnymi i ludzkimi jest jednym z kluczowych elementów wpływających na jakość i cechy charakterystyczne produktów sektora wina, produktów rolnych i środków spożywczych o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym na podstawie rozporządzeń (UE) nr 1308/2013 i (UE) nr 1151/2012. W szczególności w przypadku produktów świeżych, które przetwarzane są w niewielkim stopniu lub wcale, to czynniki naturalne mogą mieć dominujący wpływ na ich jakość i cechy charakterystyczne, determinowane w mniejszym stopniu czynnikami ludzkimi. W związku z tym czynniki ludzkie, które należy uwzględnić w opisie związku między jakością lub cechami produktu a szczególnym środowiskiem geograficznym, który to opis należy ująć w specyfikacji produktu oznaczonego chronioną nazwą pochodzenia na podstawie art. 94 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 7 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nie powinny ograniczać się do konkretnych metod produkcji lub przetwarzania, nadających danemu produktowi szczególną jakość, lecz mogą obejmować takie czynniki jak gospodarowanie glebami i krajobrazem, praktyki uprawy oraz wszelkie inne rodzaje działalności człowieka przyczyniające się do zachowania najważniejszych czynników naturalnych mających dominujący wpływ na środowisko geograficzne oraz jakość i cechy charakterystyczne danego produktu.
- (31) Aby zapewnić spójność przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosków o objęcie ochroną i sprzeciwów składanych w ramach wstępnej procedury krajowej, o których mowa w art. 96 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 49 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, należy informować Komisję w sposób regularny i w wyznaczonych terminach o momencie rozpoczęcia przez sądy krajowe lub inne organy krajowe procedur dotyczących wniosku o objęcie ochroną przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, jak określono w art. 96 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 49 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012. Z tego samego powodu, jeżeli państwo członkowskie powiadamia Komisję o tym, że decyzja krajowa stanowiąca podstawę wniosku o objęcie ochroną zostanie prawdopodobnie unieważniona w wyniku krajowego postępowania sądowego, Komisja powinna zostać zwolniona z obowiązku przeprowadzenia, w wyznaczonym terminie, określonej w art. 97 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 50 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 procedury odpowiednio rozpatrywania i badania wniosku o objęcie ochroną oraz z obowiązku poinformowania wnioskodawcy o przyczynach opóźnienia. Aby ochronić wnioskodawcę przed uciążliwymi działaniami prawnymi oraz zachować prawo podstawowe wnioskodawcy do ochrony oznaczenia geograficznego w rozsądnym terminie, zwolnienie należy ograniczyć do przypadków, w których wniosek o objęcie ochroną został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego, lub w których zdaniem państw członkowskich skarga mająca na celu zakwestionowanie ważności wniosku opiera się na uzasadnionych podstawach.
- (32) Należy uprościć i przyspieszyć rejestrację oznaczeń geograficznych poprzez oddzielenie oceny zgodności z przepisami dotyczącymi praw własności intelektualnej od oceny zgodności specyfikacji produktu z wymogami określonymi w normach handlowych i przepisach dotyczących etykietowania.
- (33) Ocena przeprowadzana przez właściwe organy państw członkowskich jest zasadniczym etapem procedury rejestracyjnej. Państwa członkowskie dysponują wiedzą ogólną i fachową oraz dostępem do danych, dzięki którym są one w stanie najlepiej sprawdzić, czy informacje zawarte we wniosku są prawidłowe i prawdziwe. Dlatego też państwa członkowskie powinny zapewnić rzetelność i prawidłowość wyników tej oceny wiernie zapisanych w jednolitym dokumencie, stanowiącym streszczenie istotnych elementów specyfikacji produktu. Z uwagi na zasadę pomocniczości Komisja powinna następnie sprawdzić wnioski w celu zapewnienia, by nie zawierały one żadnych oczywis-

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

tych błędów, aby zapewnić, w szczególności, aby były w nich umieszczone wymagane informacje, aby nie zawierały one oczywistych błędów rzeczowych i aby przytoczona argumentacja stanowiła uzasadnienie wniosku, oraz aby uwzględniono prawo Unii i interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, w którym te wnioski złożono, oraz spoza Unii.

- (34) W sektorze wina należy przedłużyć okres, w którym można wnieść sprzeciw, do trzech miesięcy w celu zapewnienia, by wszystkie zainteresowane strony miały wystarczająco dużo czasu na przeanalizowanie wniosku o objęcie ochroną i ewentualne złożenie oświadczenia o sprzeciwie. Aby zapewnić stosowanie takiej samej procedury zgłaszania sprzeciwu na podstawie rozporządzeń (UE) nr 1308/2013 i (UE) nr 1151/2012 i umożliwić państwom członkowskim skoordynowane i sprawne przekazywanie Komisji sprzeciwów ze strony osób fizycznych lub prawnych mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na ich terytorium, osoby fizyczne lub prawne powinny wnosić sprzeciwy za pośrednictwem organów państwa członkowskiego, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę. Aby uprościć procedurę zgłaszania sprzeciwu, Komisja powinna być uprawniona do odrzucania niedopuszczalnych oświadczeń o sprzeciwie w akcie wykonawczym, który obejmuje ochroną daną nazwę pochodzenia lub dane oznaczenie geograficzne.
- (35) Aby zwiększyć skuteczność proceduralną oraz zapewnić jednolite warunki obejmowania ochroną nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, w przypadku gdy w odniesieniu do wniosku o objęcie taką ochroną nie zgłoszono dopuszczalnego oświadczenia o sprzeciwie, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze do przyjmowania aktów wykonawczych obejmujących taką ochroną w sektorze wina bez konieczności korzystania z procedury sprawdzającej. W przypadkach gdy złożono dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze do przyjmowania aktów wykonawczych obejmujących ochroną albo odrzucających wniosek o objęcie ochroną, zgodnie z procedurą sprawdzającą.
- (36) Należy wyjaśnić związek między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi produktów sektora wina w odniesieniu do kryteriów odmowy, unieważnienia i współistnienia. Wyjaśnienie takie nie powinno mieć wpływu na prawa nabyte przez posiadaczy oznaczeń geograficznych na poziomie krajowym lub istniejące na mocy umów międzynarodowych zawartych przez państwa członkowskie w odniesieniu do okresu poprzedzającego ustanowienie unijnego systemu ochrony produktów sektora wina.
- (37) Przepisy dotyczące procedur krajowych, procedury zgłaszania sprzeciwu, klasyfikacji zmian na zmiany na poziomie Unii i zmiany standardowe, w tym główne przepisy dotyczące przyjmowania takich zmian, a także tymczasowego etykietowania i prezentacji ustanowione obecnie w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2019/33⁽¹⁵⁾ stanowią istotny element systemu chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w sektorze wina. Ze względu na zachowanie spójności z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012 i z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2019/787⁽¹⁶⁾ oraz ułatwienie stosowania przepisy te należy włączyć do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
- (38) W odniesieniu do ochrony oznaczeń geograficznych ważne jest należyte uwzględnienie Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu, w tym art. V dotyczącego wolności tranzytu, zatwierdzonego decyzją 94/800/WE. Aby wzmocnić ochronę oznaczeń geograficznych i skuteczniej zwalczać podrabianie produktów, ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych powinna mieć zastosowanie, w tych ramach prawnych, także do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu oraz objętych specjalnymi procedurami celnymi, takimi jak procedury tranzytu, przechowywania, szczególnego wykorzystania lub przetwarzania. W związku z tym ochroną przyznaną na podstawie art. 103 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 należy objąć również towary będące w transzycie przez obszar celny Unii, a ochroną przyznaną na podstawie art. 103 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i art. 13 ust. 1 i art. 24 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 i dotyczącą nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i gwarantowa-

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2018 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych w sektorze wina, procedury zgłaszania sprzeciwu, ograniczeń stosowania, zmian w specyfikacji produktu, unieważnienia ochrony oraz etykietowania i prezentacji (Dz.U. L 9 z 11.1.2019, s. 2).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

nych tradycyjnych specjalności należy objąć również towary sprzedawane za pośrednictwem internetu lub za pomocą innych środków handlu elektronicznego. Ponadto nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne w sektorze wina powinny być chronione przed wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem w celach handlowych, jeżeli dotyczą produktów wykorzystywanych jako składniki. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne w sektorze wina oraz gwarantowane tradycyjne specjalności powinny być również chronione przed niewłaściwym stosowaniem, imitacją i przywołaniem, jeżeli dotyczą produktów wykorzystywanych jako składniki.

- (39) Należy umożliwić unieważnienie ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jeżeli nie są już one stosowane lub jeżeli wnioskodawca, o którym mowa w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, nie zamierza dalej utrzymywać tej ochrony.
- (40) Z uwagi na stały wzrost zapotrzebowania konsumentów na innowacyjne produkty sektora wina o niższej rzeczywistej zawartości alkoholu niż minimalna rzeczywista zawartość alkoholu określona dla produktów sektora wina w załączniku VII część II do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, należy również umożliwić produkcję takich innowacyjnych produktów sektora wina w Unii. W tym celu należy określić warunki, zgodnie z którymi niektóre produkty sektora wina mogą zostać odalkoholizowane lub częściowo odalkoholizowane, oraz ustanowić dozwolone procesy dealkoholizacji. Warunki te powinny uwzględniać rezolucje Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV), OIV-ECO 432–2012 Napój uzyskany w wyniku dealkoholizacji wina, OIV-ECO 433-2012 Napój uzyskany w wyniku częściowej dealkoholizacji wina oraz OIV-ECO 523-2016 Wino o zawartości alkoholu zmienionej w wyniku dealkoholizacji i OIV-OENO 394A-2012 Dealkoholizacja win.
- (41) Te innowacyjne produkty sektora wina nigdy nie były wprowadzane do obrotu w Unii jako wino. Dlatego też konieczne byłyby dalsze badania i doświadczenia w celu poprawy jakości tych produktów oraz, w szczególności, w celu zapewnienia, by całkowite usunięcie zawartości alkoholu pozwalało na zachowanie charakterystycznych cech win gatunkowych posiadających chronione oznaczenie geograficzne lub chronioną nazwę pochodzenia. W związku z tym, podczas gdy w przypadku win nieposiadających oznaczenia geograficznego lub nazwy pochodzenia należy zezwolić zarówno na częściową, jak i całkowitą dealkoholizację, w przypadku win o chronionym oznaczeniu geograficznym lub chronionej nazwie pochodzenia należy zezwolić jedynie na częściową dealkoholizację. Aby zapewnić jasność i przejrzystość zarówno producentom, jak i konsumentom win posiadających oznaczenie geograficzne lub nazwę pochodzenia, należy ponadto wprowadzić wymóg, by w przypadkach, gdy wina posiadające oznaczenie geograficzne lub nazwę pochodzenia będą mogły zostać częściowo odalkoholizowane, ich specyfikacja produktu zawierała opis częściowo odalkoholizowanego wina oraz, w stosownych przypadkach, szczególnych praktyk enologicznych stosowanych do produkcji częściowo odalkoholizowanych win lub wina, a także odpowiednich ograniczeń dotyczących ich produkcji.
- (42) Aby zapewnić konsumentom szersze informacje, obowiązkowe dane szczegółowe, o których mowa w art. 119 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, powinny zawierać informację o wartości odżywczej i wykaz składników. Jednakże producenci powinni mieć możliwość ograniczenia informacji o wartości odżywczej umieszczonej na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie do podania wartości energetycznej oraz udostępnienia drogą elektroniczną pełnej informacji o wartości odżywczej oraz wykazu składników, pod warunkiem, że będą unikali gromadzenia lub śledzenia danych użytkownika i nie będą dostarczali informacji służących celom marketingowym. Możliwość niepodania na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie pełnej informacji o wartości odżywczej nie powinna jednak wpływać na istniejący wymóg podania na etykiecie substancji powodujących alergie lub reakcje nietolerancji. W art. 122 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 poprzez ustanowienie przepisów dotyczących oznaczania i określania składników. Należy zezwolić na dalszy obrót istniejącymi zapasami wina po datach rozpoczęcia stosowania nowych wymogów dotyczących etykietowania do czasu wyczerpania tych zapasów. Podmioty gospodarcze powinny mieć wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do nowych wymogów dotyczących etykietowania, zanim zaczną one obowiązywać.
- (43) W celu zapewnienia, by konsumenci byli informowani o charakterze odalkoholizowanych produktów sektora wina oraz by przepisy dotyczące etykietowania i prezentacji produktów w sektorze wina miały również zastosowanie do odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych produktów sektora wina, należy zmienić art. 119 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Aby jednak utrzymać obecny poziom informacji na temat minimalnej trwałości wymaganej dla napojów o zawartości alkoholu mniejszej niż 10 % obj. zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011⁽¹⁷⁾, należy wprowadzić wymóg, aby produkty, które zostały poddane procesowi dealkoholizacji i wykazują rzeczywistą zawartość alkoholu mniejszą niż 10 % obj., zawierały, jako obowiązkowe dane szczegółowe, wskazanie daty minimalnej trwałości.

- (44) Ponadto załącznik I część XII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, w którym wymieniono produkty objęte sektorem wina, obejmuje obecnie wina częściowo odalkoholizowane o zawartości alkoholu większej niż 0,5 % obj. Aby zapewnić uwzględnienie wszystkich win odalkoholizowanych w sektorze wina, w tym win o zawartości alkoholu nie większej niż 0,5 % obj., należy poprzez dodanie nowego wpisu zmienić załącznik I część XII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
- (45) W celu zapewnienia ochrony konsumentów przed wprowadzającym w błąd stosowaniem niektórych rodzajów zamknięć kojarzonych z niektórymi napojami oraz przed zamknięciami z niebezpiecznych materiałów, które mogą zanieczyszczać napoje, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących warunków stosowania zamknięć w sektorze wina. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (46) Przepisy i wymogi dotyczące systemu kwot cukrowych przestały obowiązywać z końcem roku gospodarczego 2016/2017. Art. 124 i art. 127–144 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 są już nieaktualne i w związku z tym należy je uchylić.
- (47) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633⁽¹⁸⁾ ustanawia wyjątek od maksymalnego terminu płatności w odniesieniu do sprzedaży winogron i moszczu w sektorze wina. Aby przyczynić się do stabilności łańcucha dostaw wina i zapewnić producentom rolnym bezpieczeństwo długotrwałych stosunków sprzedaży, w taki sam sposób należy traktować sprzedaż wina w zbiornikach. Należy zatem ustalić, że na zasadzie odstępstwa od mających zastosowanie maksymalnych terminów płatności określonych w dyrektywie (UE) 2019/633, na wniosek organizacji międzybranżowej, państwa członkowskie mogą postanowić, że mające zastosowanie maksymalne terminy płatności nie mają zastosowania do sprzedaży wina w zbiornikach, pod warunkiem że szczególne warunki terminów płatności są przewidziane w standardowych umowach, które zostały przedłużone przez państwa członkowskie na mocy art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 przed dniem 31 października 2021 r., oraz że umowy dostawy między dostawcami win w zbiornikach a ich bezpośrednimi nabywcami są wieloletnie lub stają się umowami wieloletnimi.
- (48) W przypadku gdy dostawa produktów rolnych przez producenta do przetwórcy lub dystrybutora jest przedmiotem pisemnej umowy lub oferty zgodnie z art. 148 i 168 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a cenę do zapłaty za dostawę oblicza się poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, czynniki te, które mogą obejmować obiektywne wskaźniki, indeksy i metody obliczania, powinny być łatwo zrozumiałe dla stron. Państwa członkowskie powinny mieć ponadto możliwość określenia fakultatywnych wskaźników, które mogą być stosowane przez strony umów, na podstawie dostępnych obiektywnych informacji rynkowych i badań rynku.
- (49) W wyniku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii zmniejszyła się całkowita wielkość produkcji mleka surowego w Unii. Aby nie podważać uprawnień do prowadzenia negocjacji umów przyznanych organizacjom producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, należy zwiększyć mający zastosowanie limit ilościowy w odniesieniu do ilości mleka surowego objętej takimi negocjacjami, wyrażony jako odsetek całkowitej produkcji unijnej. Ze względu na pewność prawa należy przewidzieć stosowanie zwiększonego limitu ilościowego z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2021 r.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 59).

- (50) Aby przyczynić się do osiągnięcia celów środowiskowych Unii, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uznawania organizacji producentów, które realizują określone cele związane z zarządzaniem produktami ubocznymi, przepływami pozostałości i odpadami oraz ich waloryzacją, w szczególności z myślą o ochronie środowiska i wzmocnieniu obiegu zamkniętego, a także organizacji producentów, które realizują cele związane z zarządzaniem funduszami wspólnego inwestowania w każdym sektorze. Należy zatem rozszerzyć istniejący wykaz celów organizacji producentów określony w art. 152 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. W celu zwiększenia przejrzystości organizacji producentów, statut organizacji producentów powinien również umożliwiać producentom będącym ich członkami demokratyczną kontrolę sprawozdań finansowych i budżetów danej organizacji. Aby ułatwić zawieranie transakcji handlowych przez organizację producentów, należy ponadto określić, że statut organizacji producentów może umożliwiać bezpośredni kontakt producentom będącym ich członkami z nabywcami, pod warunkiem że taki bezpośredni kontakt nie zagraża zadaniom organizacji producentów polegającym na koncentracji podaży i wprowadzaniu produktów do obrotu, i pod warunkiem, że organizacja producentów nadal dysponuje wyłączną swobodą w odniesieniu do istotnych elementów sprzedaży dokonywanej przez daną organizację producentów.
- (51) W świetle zdobytego doświadczenia i zmian w sektorze mleka i przetworów mlecznych od czasu zakończenia obowiązywania systemu kwot, nie należy już utrzymywać szczegółowych przepisów odnośnie do celów i ustaleń dotyczących uznawania ustanowionych w odniesieniu do organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych.
- (52) Doświadczenie w różnych sektorach pokazuje, że państwa członkowskie mogą uznawać organizacje międzybranżowe na różnych poziomach geograficznych bez podważania roli i celów takich organizacji. W związku z tym należy wyjaśnić, że państwa członkowskie mogą zdecydować się na uznanie takich organizacji międzybranżowych na jednym lub kilku poziomach geograficznych. Organizacje międzybranżowe mają realizować określony cel, uwzględniając interesy swoich członków i konsumentów. W świetle celów środowiskowych Unii należy rozszerzyć wykaz celów określonych w art. 157 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, tak by obejmował on dostarczanie niezbędnych informacji i prowadzenie niezbędnych badań służących do rozwijania produktów, które są lepiej dostosowane do działań na rzecz klimatu i do ochrony zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt, przyczynianie się do waloryzacji produktów ubocznych oraz zmniejszania ilości odpadów i gospodarowania nimi, a także promowanie i wdrażanie środków zapobiegania ryzyku dla zdrowia zwierząt i ochrony roślin i ryzyku środowiskowemu oraz ich kontrolowania i zarządzania nimi, w tym poprzez ustanowienie funduszy i zarządzanie nimi lub wnoszenie wkładu do takich funduszy z myślą o wypłacaniu rolnikom rekompensaty finansowej z tytułu kosztów i strat gospodarczych wynikających z promowania i wdrażania takich środków. Aby uniknąć ryzyka zaistnienia sytuacji, w której organizacje z pewnego etapu łańcucha dostaw żywności skupiają więcej uprawnień, państwa członkowskie powinny uznawać jedynie organizacje międzybranżowe dążące do zrównoważonej reprezentacji wchodzących w ich skład organizacji międzybranżowych z różnych etapów łańcucha dostaw żywności.
- (53) Należy uzupełnić definicję „obszaru gospodarczego” określoną w art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 do celu rozszerzenia przepisów i do celu obowiązkowych składek, aby dostosować to rozporządzenie do specyfiki produkcji produktów o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym uznanych na mocy prawa Unii. Z myślą o wspieraniu zrównoważonych praktyk, powinno być możliwe zawieranie porozumień oraz podejmowanie decyzji i uzgodnionych praktyk organizacji międzybranżowych związanych ze zdrowiem roślin, zdrowiem zwierząt, bezpieczeństwem żywności i zagrożeniami środowiskowymi wiążących podmioty niebędące członkami organizacji. Jednak ze względu na znaczenie różnorodności biologicznej w materiale siewnym stosowanym w rolnictwie ekologicznym, przepisom dotyczącym stosowania kwalifikowanego materiału siewnego nie powinno nadawać się mocy wiążące poprzez ich rozszerzenie na podmioty niebędące członkami organizacji prowadzące działalność w zakresie rolnictwa ekologicznego.
- (54) Mając na względzie duże znaczenie chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla produkcji rolnej w Unii oraz to, że wprowadzenie przepisów dotyczących zarządzania podażą serów i szynki suszonej objętych oznaczeniami geograficznymi pozytywnie wpłynęło na zapewnienie wartości dodanej i zachowanie renomy tych produktów oraz stabilizację ich cen, należy rozszerzyć możliwość stosowania przepisów dotyczących zarządzania podażą na produkty rolne o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 lub rozporządzenia (UE) nr 1151/2012. Aby zapewnić jasność i spójność, należy połączyć istniejące przepisy dotyczące regulacji podaży w jeden przepis obejmujący wszystkie produkty rolne. Należy zatem upoważnić państwa członkowskie do stosowania tych przepisów w celu regulowania podaży produktów rolnych objętych oznaczeniami geograficznymi na wniosek organizacji międzybranżowej, organizacji producentów lub grupy producentów lub podmiotów gospodarczych, pod warunkiem że wyrażają na to zgodę co najmniej dwie trzecie producentów danego produktu lub ich przedstawicieli oraz, w stosownych przypadkach, zasięgnięto opinii producentów rolnych produkujących dany surowiec, a w przypadku sera – ze względu na konieczność zachowania ciągłości – uzyskano ich zgodę. Przepisy te powinny podlegać rygorystycznym warunkom, w szczególności aby uniknąć zakłóceń w handlu produktami na innych rynkach i chronić prawa mniejszości. Państwa członkowskie powinny natychmiast publikować przyjęte przepisy i powiadamiać o nich Komisję, zapewniać regularne kontrole i uchylić przepisy w razie ich niezgodności. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych nakładających na państwo członkowskie obowiązek uchylecia takich prze-

pisów w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że nie są one zgodne z określonymi warunkami, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów ustanowionych w art. 39 TFUE. W świetle uprawnień Komisji w dziedzinie unijnej polityki konkurencji oraz ze względu na szczególny charakter tych aktów Komisja powinna przyjmować takie akty wykonawcze bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

- (55) Klauzule dotyczące podziału wartości w łańcuchu dostaw żywności są istotne nie tylko w porozumieniach między producentami a pierwszymi nabywcami, lecz również wówczas, gdy mogą one umożliwić rolnikom udział w kształtowaniu się cen na późniejszych etapach tego łańcucha. Należy zatem umożliwić rolnikom i ich stowarzyszeniom uzgadnianie takich klauzul z podmiotami stanowiącymi kolejne ogniwa łańcucha po pierwszych nabywcach.
- (56) Szczególna wartość handlowa win objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym wynika z ich przynależności do rynkowego segmentu „premium” dzięki ich reputacji w zakresie jakości związanej z ich specyfikacjami produktu. Takie wina zazwyczaj osiągają na rynku wyższe ceny, ponieważ konsumenci cenią cechy charakterystyczne, o których zaświadcza dana nazwa pochodzenia i dane oznaczenie geograficzne. Aby zapobiec zaniżaniu tej wiarygodności jakościowej w wyniku szkodliwych działań cenowych, organizacje międzybranżowe reprezentujące podmioty gospodarcze korzystające z tej wiarygodności jakościowej powinny mieć, na zasadzie odstępstwa od art. 101 ust.1 TFUE, możliwość wydawania wytycznych cenowych dotyczących sprzedaży odpowiednich winogron. Takie wytyczne powinny jednak pozostać nieobowiązkowe, aby uniknąć całkowitego wyeliminowania konkurencji cenowej w obrębie chronionych nazw producenta / chronionych oznaczeń geograficznych.
- (57) Art. 5 Porozumienia Światowej Organizacji Handlu (WTO) w sprawie rolnictwa obejmuje metody obliczeniowe, które można wykorzystać do ustalenia wielkości progowej specjalnej klauzuli ochronnej w odpowiednich sektorach. Aby uwzględnić wszystkie możliwe metody obliczeniowe służące ustaleniu wielkości progowej do celów stosowania dodatkowych należności celnych przywozowych, w tym w przypadku nieuwzględnienia konsumpcji krajowej, należy zmienić art. 182 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, aby odzwierciedlić metodę obliczeniową określoną w art. 5 ust. 4 Porozumienia WTO w sprawie rolnictwa.
- (58) Należy uchylić art. 192 i 193 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, ponieważ przewidziane w nich środki są już niepotrzebne z uwagi na zaprzestanie stosowania systemu ograniczania produkcji w sektorze cukru. Aby zapewnić odpowiednie dostawy na rynek Unii za pomocą przywozu z państw trzecich, należy powierzyć Komisji uprawnienia delegowane i wykonawcze do zawieszania należności celnych przywozowych w odniesieniu do melasy z trzciny cukrowej i melasy buraczanej.
- (59) W decyzji ministerialnej w sprawie konkurencji eksportowej, przyjętej w dniu 19 grudnia 2015 r. na 10. konferencji ministerialnej WTO w Nairobi, ustanowiono przepisy dotyczące środków konkurencji eksportowej. W odniesieniu do subsydiów wywozowych na członków WTO nałożono wymóg zniesienia uprawnień do subsydiów wywozowych od daty przyjęcia tej decyzji. Należy zatem uchylić przepisy unijne dotyczące refundacji wywozowych, zawarte w art. 196–204 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Państwa członkowskie mogą podjąć – z poszanowaniem prawa Unii – krajowe środki w odniesieniu do kredytów eksportowych, programów gwarancji i ubezpieczeń dla kredytów eksportowych, państwowych przedsiębiorstw handlowych eksportujących produkty rolne i międzynarodowej pomocy żywnościowej. Unia i jej państwa członkowskie są członkami WTO, zatem takie środki krajowe, jako wchodzące w zakres prawa Unii i prawa międzynarodowego, powinny być zgodne również z przepisami określonymi w przedmiotowej decyzji ministerialnej WTO z dnia 19 grudnia 2015 r.
- (60) Rynek wewnętrzny opiera się na spójnym stosowaniu reguł konkurencji we wszystkich państwach członkowskich. Wymaga to stałej ścisłej współpracy krajowych organów ochrony konkurencji i Komisji w ramach europejskiej sieci organów ochrony konkurencji, w obrębie której można omawiać kwestie interpretacji i stosowania reguł konkurencji oraz koordynować działania mające na celu stosowanie reguł konkurencji, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁹⁾.
- (61) Aby zapewnić skuteczne stosowanie art. 210 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 przez organizacje międzybranżowe, a także z myślą o uproszczeniu i zmniejszeniu obciążeń administracyjnych, porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki organizacji międzybranżowych nie powinny wymagać uprzedniej decyzji Komisji, zgodnie z którą art. 101 ust. 1 TFUE nie znajduje do nich zastosowania, pod warunkiem że te porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki spełniają wymogi określone w art. 210 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Na wniosek wnioskodawcy

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1).

Komisja powinna jednak wydać opinię na temat zgodności takich porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk z art. 210 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Bez względu na wydanie przez Komisję opinii, zgodnie z którą takie porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki są zgodne z tym artykułem, Komisja powinna zachować możliwość stwierdzenia w dowolnym momencie po wydaniu takiej opinii, że art. 101 ust. 1 TFUE będzie miał zastosowanie w przyszłości do przedmiotowych porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk, jeżeli uzna ona, że odpowiednie warunki dotyczące stosowania art. 210 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 nie są już spełnione.

- (62) Niektóre inicjatywy wertykalne i horyzontalne dotyczące produktów rolnych i spożywczych, mające na celu stosowanie bardziej rygorystycznych wymogów niż wymogi obowiązkowe, mogą mieć pozytywny wpływ na cele zrównoważonego rozwoju. Zawieranie takich porozumień oraz podejmowanie decyzji i uzgodnionych praktyk między producentami i podmiotami gospodarczymi na różnych poziomach produkcji, przetwarzania i handlu mogłoby również umocnić pozycję producentów w łańcuchu dostaw i zwiększyć ich siłę przetargową. W związku z tym, w szczególnych okolicznościach, art. 101 ust. 1 TFUE nie powinien mieć zastosowania do takich inicjatyw. Aby zapewnić skuteczne stosowanie tego nowego odstępstwa oraz z myślą o zmniejszeniu obciążeń administracyjnych, inicjatywy takie nie powinny wymagać uprzedniej decyzji Komisji, zgodnie z którą art. 101 ust. 1 TFUE nie znajduje do nich zastosowania. Ponieważ jest to nowe odstępstwo, należy zapewnić, by Komisja w terminie dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia opracowała wytyczne dla podmiotów gospodarczych dotyczące stosowania takiego odstępstwa. Po tym terminie producenci powinni mieć również możliwość zwrócenia się do Komisji z wnioskiem o wydanie opinii dotyczącej stosowania odstępstwa do swoich porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk. W uzasadnionych przypadkach Komisja powinna mieć możliwość późniejszej zmiany treści swojej opinii. Krajowe organy ochrony konkurencji powinny mieć możliwość zadecydowania, że porozumienie, decyzja lub uzgodniona praktyka mają być zmienione, zakończone lub nie powinno się ich wcale realizować, jeżeli uznają, że jest to niezbędne do ochrony konkurencji, w którym to przypadku powinny poinformować Komisję o swoich działaniach.
- (63) Art. 214a rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 zezwala Finlandii na przyznawanie, pod pewnymi warunkami, pomocy krajowej w południowej Finlandii do 2022 r., z zastrzeżeniem upoważnienia przez Komisję. Przyznawanie tej pomocy krajowej powinno być nadal dozwolone na lata 2023–2027. Aby zapewnić możliwość dalszego przyznawania tej pomocy w okresie przejściowym 2021–2022, nowe ustalenia w tym zakresie powinny mieć zastosowanie dopiero od dnia 1 stycznia 2023 r.
- (64) Ograniczenia swobodnego obrotu produktami w sektorze owoców i warzyw wynikające z zastosowania środków mających na celu zwalczanie rozprzestrzeniania się agrofagów roślin mogą powodować trudności na rynku w jednym lub większej liczbie państw członkowskich. W szczególności wobec zwiększonego występowania agrofagów roślin należy zatem zezwolić na nadzwyczajne środki wsparcia, aby uwzględnić ograniczenia w handlu spowodowane agrofagami roślin oraz rozszerzyć wykaz produktów, w odniesieniu do których mogą zostać przyjęte nadzwyczajne środki wsparcia w sektorze owoców i warzyw.
- (65) Istniejące unijne centra monitorowania rynków i unijne grupy robocze ds. rynków rolnych spełniają korzystną rolę, jeżeli chodzi o dostarczanie podmiotom gospodarczym i organom publicznym informacji potrzebnych do podejmowania przez nie świadomych wyborów, a także jeśli chodzi o ułatwianie monitorowania zmian na rynku. W tym celu oraz po to, by zwiększyć przejrzystość rynków rolnych i rynków żywności na poziomie Unii oraz przyczynić się do stabilności rynków rolnych, należy wzmocnić te instrumenty. Należy zatem ustanowić jednolite formalne ramy prawne dla tworzenia i funkcjonowania unijnych centrów monitorowania rynków w każdym sektorze rolnym oraz ustanowić odpowiednie obowiązki tych centrów w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości.
- (66) Na podstawie danych statystycznych i informacji zgromadzonych do celów monitorowania rynków rolnych unijne centra monitorowania rynków powinny wskazywać w swoich sprawozdaniach zagrożenia wystąpienia zakłóceń na rynku. Komisja powinna regularnie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje na temat sytuacji na rynku produktów rolnych, zagrożeń wystąpienia zakłóceń na rynku i ewentualnych środków, które należy podjąć, regularnie uczestnicząc w posiedzeniach Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Specjalnego Komitetu ds. Rolnictwa.

- (67) Aby zapewnić jasność, w art. 223 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy wyraźnie określić rolę Komisji w odniesieniu do jej istniejących obowiązków w zakresie współpracy i wymiany informacji z właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽²⁰⁾ oraz Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA).
- (68) Należy uchylić nieaktualne obowiązki Komisji dotyczące sprawozdawczości w odniesieniu do rynku mleka i przetworów mlecznych oraz rozszerzenia zakresu programu dla szkół. Obowiązki dotyczące sprawozdawczości w odniesieniu do sektora pszczelarskiego należy włączyć do rozporządzenia (UE) 2021/2115. Należy określić nowe obowiązki dotyczące sprawozdawczości i terminy w odniesieniu do stosowania reguł konkurencji w sektorze rolnictwa, tworzenia unijnych centrów monitorowania rynków oraz stosowania nadzwyczajnych środków. Komisja powinna również przedkładać sprawozdania na temat sytuacji w zakresie nazw handlowych i klasyfikacji tusz w sektorze baraniny i koziny.
- (69) Przepisy dotyczące rezerwy przeznaczonej na sytuacje kryzysowe w sektorze rolnym, określone w części V rozdział III rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, należy uchylić, ponieważ zaktualizowane przepisy dotyczące rezerwy rolnej są określone w rozporządzeniu (UE) 2021/2116.
- (70) W świetle istniejącego odstępstwa od opisów handlowych, które ma być stosowane w odniesieniu do cielęciny objętej chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, zarejestrowanymi przed dniem 29 czerwca 2007 r., ze względu na spójność oraz w celu zapewnienia konsumentom jednoznacznych informacji, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia grupom odpowiedzialnym za chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne zarejestrowane przed tą samą datą na odstępstwo od obowiązkowej klasyfikacji tusz w odniesieniu do cielęciny.
- (71) Aby zapewnić większą równowagę między poszczególnymi interesami należy ustanowić przepisy dotyczące oceny niezgodności między nazwą zastosowaną do rejestracji jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 a nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt wyhodowanej w Unii.
- (72) Aby zwiększyć świadomość konsumentów w zakresie chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, obowiązkowe stosowanie powiązanych symboli unijnych należy rozszerzyć na materiały reklamowe.
- (73) Należy ustanowić szczególne odstępstwa dopuszczające stosowanie innych nazw jednocześnie z zarejestrowaną nazwą gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Komisja powinna ustalić okresy przejściowe w odniesieniu do stosowania oznaczeń zawierających nazwy gwarantowanych tradycyjnych specjalności, zgodnie z wymogami dotyczącymi takich okresów przejściowych, które już istnieją w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych.
- (74) Należy usprawnić i uprościć procedury rejestracji chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności określone w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012, aby zapewnić krótsze terminy rejestracji nowych nazw. Należy uprościć procedurę sprzeciwu. W uzasadnionym oświadczeniu o sprzeciwie należy wskazać wszystkie podstawy sprzeciwu, podając szczegółowe informacje na temat tych podstaw. Nie powinno to uniemożliwiać organowi lub osobie, które zgłosiły sprzeciw, dodania i dokładniejszego przedstawienia dalszych szczegółowych informacji w trakcie konsultacji, o których mowa w art. 51 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.
- (75) Należy uprościć określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012 procedurę zatwierdzania zmian w specyfikacji produktu, wprowadzając rozróżnienie między zmianami na poziomie Unii i zmianami standardowymi. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie powinny być odpowiedzialne za zatwierdzanie zmian standardowych, a Komisja powinna być nadal odpowiedzialna za zatwierdzanie zmian w specyfikacji produktu na poziomie Unii. Należy poczynić przygotowania, aby zapewnić wystarczającą ilość czasu na ułatwienie sprawnego przejścia od przepisów dotyczących zmian w specyfikacji produktu ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012 do nowych przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).

- (76) Z uwagi na rosnący popyt ze strony unijnych konsumentów na wosk pszczeli, jego coraz powszechniejsze wykorzystywanie w sektorze spożywczym oraz jego ścisły związek z produktami rolnymi i gospodarką wiejską należy rozszerzyć o ten produkt wykaz produktów rolnych i środków spożywczych określony w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.
- (77) Z uwagi na ograniczoną liczbę zarejestrowanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 ⁽²¹⁾ oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, należy uprościć ramy prawne dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych tego rodzaju produktów. Aromatyzowane produkty sektora wina i inne napoje alkoholowe, z wyjątkiem napojów spirytusowych i produktów sektora wina wymienionych w załączniku VII część II do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, powinny zostać objęte tym samym systemem prawnym i procedurami, którym podlegają inne produkty rolne i środki spożywcze. Należy rozszerzyć zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 tak, aby objąć nim te produkty. Należy zmienić rozporządzenie (UE) nr 251/2014, aby uwzględnić to rozszerzenie zakresu stosowania w jego tytule, zakresie stosowania i definicjach oraz w odniesieniu do przepisów dotyczących etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina. Należy zapewnić sprawne przejście w odniesieniu do nazw chronionych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 251/2014.
- (78) Aby ułatwić handel z państwami trzecimi, należy określić, że państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by w przypadku aromatyzowanych produktów sektora wina produkowanych do celów wywozu umieszczać na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie nazwy handlowe wymagane przez państwa trzecie, w tym w językach innych niż języki urzędowe Unii, pod warunkiem że na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie umieszcza się również odpowiednie nazwy handlowe określone w załączniku II.
- (79) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do uzupełnienia nazw handlowych i opisów aromatyzowanych produktów sektora wina określonych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 251/2014 w celu ich dostosowania do postępu technicznego, rozwoju naukowego i zmian na rynku, zdrowia konsumentów lub potrzeb konsumentów w zakresie informacji.
- (80) Aby zapewnić konsumentom szersze informacje, w rozporządzeniu (UE) 251/2014 należy dodać wymóg obowiązkowego uwzględnienia w etykietowaniu aromatyzowanych produktów sektora wina informacji o wartości odżywczej i wykazu składników. Jednakże producenci powinni mieć możliwość ograniczenia informacji o wartości odżywczej umieszczonej na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie do podania wartości energetycznej oraz udostępnienia pełnej informacji o wartości odżywczej oraz wykazu składników drogą elektroniczną, pod warunkiem, że będą unikali gromadzenia lub śledzenia danych użytkownika i nie będą dostarczali informacji służących celom marketingowym. Możliwość niepodania na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie pełnej informacji o wartości odżywczej nie powinna jednak wpływać na obowiązujący wymóg podania na etykiecie substancji powodujących alergie lub reakcje nietolerancji. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 251/2014 poprzez ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących oznaczania i określania składników aromatyzowanych produktów sektora wina. Należy zezwolić na dalszy obrót istniejącymi zapasami aromatyzowanych produktów sektora wina po datach rozpoczęcia stosowania nowych wymogów dotyczących etykietowania do czasu wyczerpania tych zapasów. Podmioty gospodarcze powinny mieć wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do nowych wymogów dotyczących etykietowania, zanim zaczną one obowiązywać.
- (81) Należy zezwolić na dodawanie ograniczonej ilości napojów spirytusowych do aromatyzowania win aromatyzowanych w dowolnej kategorii określonej w załączniku II pkt A rozporządzenia (UE) nr 251/2014. Ponieważ postęp techniczny umożliwia obecnie produkcję wermutu bez dodatku alkoholu, nie należy więcej wymagać dodawania alkoholu do wermutu. Biorąc pod uwagę popyt ze strony konsumentów, należy zezwolić na łączenie wina czerwonego i białego do celu produkcji Glühwein. Aby uwzględnić istniejący na rynku polskim aromatyzowany napój na bazie wina, należy utworzyć nową kategorię „wino ziołowe”, określającą w prawie Unii tradycyjne wymogi dotyczące jego produkcji.

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14).

- (82) Ze względu na niewielkie rozmiary, oddalenie i szczególnie sytuację w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego lokalne rynki na Réunion są szczególnie narażone na fluktuacje cen. Organizacje międzybranżowe skupiają producentów i inne podmioty gospodarcze na różnych etapach łańcucha dostaw żywności i mogą odegrać rolę we wspieraniu utrzymania i zróżnicowania produkcji lokalnej. Ze względu na szczególnie kontekst bezpieczeństwa żywnościowego na Réunion należy zapewnić, na zasadzie odstępstwa od art. 165 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, by w przypadku rozszerzenia przepisów uznanych organizacji międzybranżowych na podmioty niebędące członkami organizacji międzybranżowej Francja mogła postanowić, po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, że podmioty gospodarcze niebędące członkami danej organizacji międzybranżowej są zobowiązane uiszczać składki na działania objęte rozszerzonymi przepisami, które to działania leżą w ogólnym interesie gospodarczym podmiotów gospodarczych, których działalność jest prowadzona wyłącznie na Réunion w odniesieniu do produktów przeznaczonych na rynek lokalny.
- (83) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 251/2014 oraz (UE) nr 228/2013.
- (84) Należy przewidzieć rozwiązania przejściowe w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną i o rejestrację chronionych nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które to wnioski złożono przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do wydatków poniesionych przed dniem 1 stycznia 2023 r. w ramach programów pomocy dla sektora oliwy z oliwek i oliwek stołowych, sektora owoców i warzyw, sektora wina, sektora pszczelarskiego i sektora chmielu, dla programów operacyjnych uznanych organizacji producentów lub ich stowarzyszeń w sektorze owoców i warzyw oraz dla programów wsparcia w sektorze wina ustanowionych w art. 29–60 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
- (85) Aby zapewnić sprawne przejście do nowych ram prawnych określonych w rozporządzeniu (UE) 2021/2115, zmiany rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 powiązane z tymi nowymi ramami prawnymi powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2023 r.
- (86) W celu zapewnienia sprawnego wdrożenia przewidzianych środków oraz w trybie pilnym niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany rozporządzenia (UE) nr 1308/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Przepisy ogólne wspólnej polityki rolnej (WPR)

Do środków określonych w niniejszym rozporządzeniu zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 (*) oraz przepisy przyjęte na jego podstawie.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 (Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 187).”;

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 2;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w rozporządzeniu (UE) 2021/2116 oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 (*), o ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych zmieniających definicje dotyczące sektorów określonych w załączniku II w zakresie niezbędnym do aktualizacji tych definicji w świetle rozwoju sytuacji na rynku, bez dodawania nowych definicji.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia na podstawie planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 1).”;

3) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Przeliczniki dla ryżu

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustalające przeliczniki dla ryżu na różnych etapach przetwarzania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.”;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Lata gospodarcze

Ustanawia się następujące lata gospodarcze:

- a) od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku w przypadku sektorów: owoców i warzyw, produktów z przetworzonych owoców i warzyw oraz bananów;
- b) od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku w przypadku sektora suszu paszowego oraz sektora jedwabników;
- c) od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca następnego roku w przypadku:
 - (i) sektora zbóż;
 - (ii) sektora nasion;
 - (iii) sektora lnu i konopi;
 - (iv) sektora mleka i przetworów mlecznych;
- d) od dnia 1 sierpnia do dnia 31 lipca następnego roku w przypadku sektora wina;
- e) od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia następnego roku w przypadku sektora ryżu i w odniesieniu do oliwek stołowych;
- f) od dnia 1 października do dnia 30 września następnego roku w przypadku sektora cukru i w odniesieniu do oliwy z oliwek.”;

5) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Okresy interwencji publicznej

Interwencja publiczna jest dostępna w odniesieniu do:

- a) pszenicy zwyczajnej – od dnia 1 października do dnia 31 maja;
- b) pszenicy durum, jęczmienia i kukurydzy – przez cały rok;
- c) ryżu niełuskanego – przez cały rok;

- d) wołowiny i cielęciny – przez cały rok;
 - e) masła i odtuszczonego mleka w proszku – od dnia 1 lutego do dnia 30 września.”;
- 6) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:
- a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje, aby umożliwić monitorowanie zgodności z zasadami określonymi w ust. 1.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Co roku Komisja podaje do wiadomości publicznej szczegóły dotyczące warunków, zgodnie z którymi produkty zakupione w ramach interwencji publicznej zostały zakupione lub sprzedane w ciągu poprzedniego roku. Szczegóły te obejmują odnośne wielkości oraz ceny kupna i sprzedaży.”;
- 7) w art. 17 akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) oliwy z oliwek i oliwek stołowych.”;
- 8) w części II tytuł I rozdział II wprowadza się następujące zmiany:
- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ II

Pomoc dotycząca dostarczania owoców i warzyw oraz mleka i przetworów mlecznych w placówkach oświatowych”;

- b) uchyla się nagłówek „Sekcja 1” i jego tytuł;

- c) w art. 23 ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Państwa członkowskie dokonują wyboru produktów przeznaczonych do dystrybucji lub do objęcia towarzyszącymi środkami edukacyjnymi na podstawie obiektywnych kryteriów, wśród których znajduje się co najmniej jedno z poniższych: zdrowie i względy środowiskowe, sezonowość, różnorodność oraz dostępność lokalnych lub regionalnych produktów, przy czym w miarę możliwości priorytet przyznaje się produktom pochodzącym z Unii. Państwa członkowskie mogą zachęcać w szczególności do zakupu produktów lokalnych lub regionalnych, produktów ekologicznych, w krótkich łańcuchach dostaw lub korzystnych dla środowiska, w tym w zrównoważonych opakowaniach, oraz, w stosownych przypadkach, produktów uznanych w ramach systemów jakości ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012.

Państwa członkowskie mogą uwzględnić w swoich strategiach nadanie priorytetu względem zrównoważoności i sprawiedliwego handlu.”;

- d) w art. 23a wprowadza się następujące zmiany:

- (i) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu pomoc w ramach programu dla szkół przydzielona na dystrybucję produktów, towarzyszące środki edukacyjne i powiązane koszty, o których mowa w art. 23 ust. 1, nie może przekraczać 220 804 135 EUR na rok szkolny. W ramach tego ogólnego limitu pomoc nie może przekraczać:

- a) na owoce i warzywa w szkole: 130 608 466 EUR na rok szkolny;

- b) na mleko w szkole: 90 195 669 EUR na rok szkolny.”;

- (ii) w ust. 2 akapit trzeci uchyla się ostatnie zdanie;

- (iii) w ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Nie przekraczając ogólnego limitu w wysokości 220 804 135 EUR określonego w ust. 1, każde państwo członkowskie może przenieść, raz w roku szkolnym, do 20 % kwoty jednego lub drugiego wstępnego przydziału.”;

- e) uchyla się sekcje 2–6 zawierające art. 29–60;

- 9) art. 61 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 61

Czas trwania

System zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowiony w niniejszym rozdziale stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2045 r.; Komisja przeprowadzi dwa przeglądy śródkresowe w 2028 r. i 2040 r. w celu ewaluacji funkcjonowania tego systemu oraz, w stosownych przypadkach, przedstawi wnioski.”;

- 10) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy ponowne nasadzenie odbywa się na tej samej działce lub na tych samych działkach, na których przeprowadzono karczowanie, zezwolenia, o których mowa w art. 66 ust. 1, są ważne przez sześć lat od daty ich udzielenia. W takich zezwoleniach wyraźnie określa się działkę lub działki, na których nastąpi karczowanie i ponowne nasadzenie.”;

- (ii) akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego okres ważności zezwoleń udzielonych zgodnie z art. 64 i art. 66 ust. 1, który kończy się w 2020 r. i 2021 r., zostaje przedłużony do dnia 31 grudnia 2022 r.

Producenci, którzy posiadają zezwolenia zgodnie z art. 64 i art. 66 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, które wygasają w 2020 r. i w 2021 r., nie będą – na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu – podlegać karze administracyjnej, o której mowa w art. 89 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, pod warunkiem że do dnia 28 lutego 2022 r. poinformują właściwe organy o tym, że nie zamierzają wykorzystać swoich zezwoleń i nie chcą skorzystać z przedłużenia ich ważności, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu. W przypadku, gdy producenci posiadający zezwolenia, których okres ważności przedłużono do dnia 31 grudnia 2021 r., złożyli do dnia 28 lutego 2021 r. właściwemu organowi oświadczenie, zgodnie z którym nie zamierzają skorzystać ze swoich zezwoleń, mogą cofnąć swoje oświadczenia w drodze pisemnego powiadomienia złożonego właściwemu organowi do dnia 28 lutego 2022 r. i skorzystać ze swoich zezwoleń w przedłużonym okresie ważności, o którym mowa w akapicie trzecim.”;

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do nasadzeń lub ponownych nasadzeń na obszarach przeznaczonych do celów doświadczalnych, do celów zakładania zbiorów odmian winorośli przeznaczonych do zachowania zasobów genetycznych lub do celów szkółek szczepów, ani do obszarów, z których wino lub produkty sektora wina przeznaczone są wyłącznie do spożycia w gospodarstwie domowym plantatora wina, ani do obszarów przeznaczonych do nowego nasadzenia dokonywanego w ramach działań związanych z obowiązkowym zakupem, prowadzonym w interesie publicznym, na mocy prawa krajowego.”;

- 11) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie corocznie udzielają zezwoleń na nowe nasadzenia odpowiadające:

- a) 1 % całkowitej faktycznej powierzchni upraw winorośli na ich terytorium mierzonej w dniu 31 lipca roku poprzedzającego; albo
- b) 1 % obszaru obejmującego faktyczną powierzchnię upraw winorośli na ich terytorium mierzoną w dniu 31 lipca 2015 r. oraz powierzchnię objętą prawami do sadzenia przyznanymi na ich terytorium producentom zgodnie z art. 85h, art. 85i lub art. 85k rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, które były dostępne do celów przekształcenia w zezwolenia w dniu 1 stycznia 2016 r., o czym mowa w art. 68 niniejszego rozporządzenia.”;

- b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:
- „Państwa członkowskie, które ograniczają udzielanie zezwoleń na poziomie regionalnym, dla konkretnych obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia lub dla obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionym oznaczeniu geograficznym, zgodnie z akapitem pierwszym lit. b), mogą wymagać stosowania takich zezwoleń w tych regionach.”;
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- (i) lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) potrzebą uniknięcia dobrze udokumentowanego ryzyka dewaluacji konkretnych chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych;”;
- (ii) dodaje się literę w brzmieniu:
- „c) chęcią przyczynienia się do rozwoju danych produktów przy jednoczesnym zachowaniu jakości tych produktów.”;
- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „3a. Państwa członkowskie mogą podjąć wszelkie niezbędne środki regulacyjne, aby zapobiec obchodzeniu przez podmioty gospodarcze środków ograniczających podjętych na podstawie ust. 2 i 3.”;
- 12) w art. 64 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 akapit drugi formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą, na poziomie krajowym lub regionalnym, stosować jako kryteria kwalifikowalności jedno lub większą liczbę następujących obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów.”;
- b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „2. Jeżeli w danym roku całkowita wielkość obszaru, którego dotyczą kwalifikujące się wnioski, o których mowa w ust. 1, przekracza wielkość obszaru udostępnionego przez dane państwo członkowskie, zezwoleń udziela się zgodnie z proporcjonalnym rozdziałem hektarów wśród wszystkich wnioskodawców na podstawie wielkości obszaru, w odniesieniu do którego złożyli oni wniosek o zezwolenie. Takie udzielenie zezwolenia może wiązać się z określeniem minimalnego lub maksymalnego obszaru dla poszczególnych wnioskodawców, jak również w części lub w całości może opierać się na jednym lub większej liczbie następujących obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów pierwszeństwa, które mogą mieć zastosowanie na poziomie krajowym lub regionalnym.”;
- (ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) obszary, na których winnice przyczyniają się do ochrony środowiska lub do ochrony zasobów genetycznych winorośli;”;
- (iii) lit. f) otrzymuje brzmienie:
- „f) obszary przeznaczone do nowego nasadzenia, które przyczyniają się do zwiększania produkcji w gospodarstwach w sektorze uprawy winorośli wykazujących wzrost oszczędności kosztowej lub konkurencyjności, lub obecności na rynkach;”;
- (iv) lit. h) otrzymuje brzmienie:
- „h) obszary przeznaczone do nowego nasadzenia w ramach zwiększania rozmiarów małych i średnich gospodarstw winiarskich.”;
- c) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „2b. Państwa członkowskie mogą podjąć wszelkie niezbędne środki regulacyjne, aby zapobiec obchodzeniu przez podmioty gospodarcze restrykcyjnych kryteriów, które mają zastosowanie zgodnie z ust. 1, 2 i 2a.”;
- 13) w art. 65 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „Przy stosowaniu art. 63 ust. 2 państwo członkowskie bierze pod uwagę zalecenia przedstawione przez uznane organizacje zawodowe działające w sektorze wina, o których mowa w art. 152, 156 i 157, zainteresowane grupy producentów, o których mowa w art. 95, lub inne rodzaje organizacji zawodowych uznanych na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że zalecenia te poprowadzono zawarciem porozumienia między odpowiednimi reprezentatywnymi stronami działającymi na danym obszarze geograficznym.”;

14) w art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Od dnia 1 stycznia 2023 r. obszar równoważny obszarowi objętemu prawami do sadzenia, które kwalifikowały się do przekształcenia w zezwolenia na nasadzenia w dniu 31 grudnia 2022 r., ale jeszcze nie zostały przekształcone w zezwolenia zgodnie z ust. 1, pozostaje do dyspozycji zainteresowanych państw członkowskich, które mogą udzielić zezwoleń zgodnie z art. 64 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2025 r.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Obszary objęte zezwoleniami udzielonymi na mocy ust. 1 i 2a niniejszego artykułu nie są wliczane do celów art. 63.”;

15) w art. 81 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Obszary obsadzone – do celów innych niż produkcja wina – odmianami winorośli, które, w przypadku państw członkowskich innych niż te, o których mowa w ust. 3, nie są sklasyfikowane lub które, w przypadku państw członkowskich, o których mowa w ust. 3, nie spełniają ust. 2 akapit drugi, nie podlegają obowiązkowi karczowania.

Sadzenie i ponowne nasadzenie odmian winorośli, o których mowa w akapicie pierwszym, do celów innych niż produkcja wina nie podlega systemowi zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowionemu w części II tytuł I rozdział III.”;

16) art. 86 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 86

Zastrzeżenie, zmiana i unieważnienie określeń zastrzeżonych stosowanych fakultatywnie

Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów, w tym w odniesieniu do metod produkcji i zrównoważoności w łańcuchu dostaw, postęp naukowy i techniczny, sytuację na rynku oraz rozwój norm handlowych i międzynarodowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych dotyczących:

- a) zastrzeżenia dodatkowego określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie, z określeniem warunków jego stosowania;
- b) zmiany warunków stosowania określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie; lub
- c) unieważnienia określenia zastrzeżonego stosowanego fakultatywnie.”;

17) w art. 90 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, przepisy dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania wina określone w sekcji 2 niniejszego rozdziału oraz definicje, oznaczenia i opisy handlowe, o których mowa w art. 78 niniejszego rozporządzenia, stosuje się do produktów przywożonych do Unii i objętych kodami CN 2009 61, 2009 69, 2204 i, w stosownych przypadkach, ex 2202 99 19 (pozostałe, odalkoholizowane wino o zawartości alkoholu nie większej niż 0,5 % obj.)”;

b) w ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. O ile nie postanowiono inaczej w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia.”;

18) w części II tytuł II rozdział I sekcja 1 dodaje się podsekcję w brzmieniu:

„Podsekcja 4a

Kontrole i kary

Artykuł 90a

Kontrole i kary w odniesieniu do zasad wprowadzania do obrotu

1. Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby produkty, o których mowa w art. 119 ust. 1, etykietowane niezgodnie z niniejszym rozporządzeniem, nie były wprowadzane do obrotu, a jeśli już znajdują się w obrocie – zostały wycofane z rynku.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych, które mogą zostać przyjęte przez Komisję, przywóz do Unii produktów określonych w art. 189 ust. 1 lit. a) i b) podlega kontrolom w celu stwierdzenia, czy zostały spełnione warunki określone w ust. 1 tego artykułu.

3. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole na podstawie analizy ryzyka w celu sprawdzenia, czy produkty, o których mowa w art. 1 ust. 2, są zgodne z przepisami ustanowionymi w niniejszej sekcji, i w odpowiednich przypadkach nakładają kary administracyjne.

4. Bez uszczerbku dla aktów dotyczących sektora wina, które zostały przyjęte na podstawie art. 58 rozporządzenia (UE) 2021/2116, w przypadku naruszenia przepisów Unii dotyczących sektora wina państwa członkowskie stosują proporcjonalne, skuteczne i odstrasżające kary administracyjne zgodnie z tytułem IV rozdział I tego rozporządzenia. Państwa członkowskie nie stosują takich kar w przypadku drobnych niezgodności z przepisami.

5. W celu ochrony środków finansowych Unii oraz ochrony tożsamości, pochodzenia i jakości wina z Unii Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, które odnoszą się do:

- a) ustanowienia lub prowadzenia analitycznej bazy danych izotopowych – opracowanej w oparciu o próby zebrane przez państwa członkowskie – aby pomóc w wykrywaniu nadużyć;
- b) przepisów dotyczących jednostek kontrolnych oraz zasad, na jakich udzielają sobie wzajemnej pomocy;
- c) przepisów dotyczących wspólnego wykorzystywania ustaleń dokonanych przez państwa członkowskie.

6. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wszystkie niezbędne środki dotyczące:

- a) procedur odnoszących się do poszczególnych baz danych w państwach członkowskich oraz do analitycznej bazy danych izotopowych, o której mowa w ust. 5 lit. a);
- b) procedur odnoszących się do współpracy i pomocy między organami i jednostkami kontrolnymi;
- c) w odniesieniu do obowiązku, o którym mowa w ust. 3 – przepisów dotyczących przeprowadzania kontroli zgodności z normami handlowymi, przepisów dotyczących organów odpowiedzialnych za przeprowadzanie tych kontroli, jak również przepisów dotyczących zakresu i częstotliwości tych kontroli oraz etapu wprowadzania do obrotu, do którego kontrole te mają się odnosić.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.”;

19) w art. 92 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Przepisy ustanowione w niniejszej sekcji nie mają jednak zastosowania do produktów, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1, 4, 5, 6, 8 i 9, jeżeli produkty te zostały poddane procesowi całkowitej dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E.”;

20) w art. 93 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) »nazwa pochodzenia« oznacza nazwę, w tym tradycyjnie używaną nazwę, określającą produkt, o którym mowa w art. 92 ust. 1:

- (i) którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się właściwe dla niego czynniki naturalne i ludzkie;
- (ii) który pochodzi z określonego miejsca, regionu lub, w szczególnych przypadkach, państwa;
- (iii) który jest produkowany z winogron pochodzących wyłącznie z tego obszaru geograficznego;
- (iv) którego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz
- (v) który jest otrzymywany z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*;

b) »oznaczenie geograficzne« oznacza nazwę, w tym tradycyjnie używaną nazwę, określającą produkt, o którym mowa w art. 92 ust. 1,:

- (i) którego szczególną jakość, reputację lub inne cechy charakterystyczne przypisuje się jego pochodzeniu geograficznemu;
- (ii) który pochodzi z określonego miejsca, regionu lub, w szczególnych przypadkach, państwa;
- (iii) do którego produkcji używanych jest przynajmniej 85 % winogron, pochodzących wyłącznie z tego obszaru geograficznego;
- (iv) którego produkcja odbywa się na tym obszarze geograficznym; oraz
- (v) który jest otrzymywany z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.”;

b) uchyla się ust. 2;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Produkcja, o której mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (iv) i lit. b) ppkt (iv), obejmuje wszystkie działania od zbioru winogron do zakończenia procesów produkcji wina, z wyjątkiem zbioru winogron niepochodzących z danego obszaru geograficznego, o którym mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (iii), i z wyjątkiem procesów poprodukcyjnych.”;

21) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Wnioski o objęcie ochroną nazw jako nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych obejmują:”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) szczegóły określające związek, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. a) ppkt (i) lub, w stosownych przypadkach, w art. 93 ust. 1 lit. b) ppkt (i):

- (i) w odniesieniu do chronionej nazwy pochodzenia – związek między jakością lub cechami charakterystycznymi produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. a) ppkt (i), szczegóły dotyczące czynników ludzkich w tym środowisku geograficznym mogą być w stosownych przypadkach ograniczone do opisu gospodarowania glebami, materiałem roślinnym i krajobrazem, praktyk uprawy lub innego odpowiedniego wkładu ludzkiego w zachowanie naturalnych czynników środowiska geograficznego, o którym mowa w przywołanym podpunkcie;
- (ii) w odniesieniu do chronionego oznaczenia geograficznego – związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. b) ppkt (i);”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Specyfikacja produktu może zawierać opis tego, w jaki sposób nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju.

Jeżeli wino lub wina mogą być częściowo odalkoholizowane, specyfikacja produktu musi również zawierać opis częściowo odalkoholizowanych win lub wina zgodnie ze stosowanym odpowiednio akapitem drugim lit. b) oraz, w stosownych przypadkach, opis szczególnych praktyk enologicznych stosowanych do produkcji częściowo odalkoholizowanych wina lub win, a także odpowiednich ograniczeń dotyczących ich produkcji.”;

22) w art. 96 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeśli państwo członkowskie oceniające wniosek uważa, że wymagania są spełnione, przeprowadza procedurę krajową, zapewniając odpowiednią publikację specyfikacji produktu przynajmniej w internecie oraz przekazuje wniosek Komisji.

Przekazując Komisji wniosek o objęcie ochroną na podstawie akapitu pierwszego niniejszego ustępu, państwo członkowskie załącza oświadczenie, w którym stwierdza, że wniosek złożony przez wnioskodawcę spełnia warunki objęcia ochroną określone w niniejszej sekcji i w przepisach przyjętych na jej podstawie oraz poświadcza, że jednolity dokument, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d), stanowi wierne streszczenie specyfikacji produktu.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich dopuszczalnych sprzeciwach zgłoszonych w ramach procedury krajowej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję, jeżeli przed sądem krajowym lub innym organem krajowym wszczęto postępowanie w sprawie wniosku o objęcie ochroną, który państwo członkowskie przekazało Komisji zgodnie z ust. 5, oraz jeżeli wniosek został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonanego, ale nie prawomocnego orzeczenia sądowego.”;

23) w art. 97 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Komisja sprawdza wnioski o objęcie ochroną, które jej przekazano zgodnie z art. 96 ust. 5. Komisja sprawdza, czy wnioski zawierają wymagane informacje i czy nie zawierają oczywistych błędów, uwzględniając przy tym wynik wstępnej procedury krajowej przeprowadzonej przez dane państwo członkowskie. Podczas rozpatrywania wniosku Komisja koncentruje się w szczególności na jednolitym dokumencie, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d).

Rozpatrywanie wniosku przez Komisję nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku od państwa członkowskiego. W przypadku niedotrzymania tego terminu, Komisja pisemnie informuje wnioskodawców o powodach tego opóźnienia.

3. Komisja jest zwolniona z obowiązku dotrzymania terminu rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi, oraz poinformowania wnioskodawcy o powodach opóźnienia w przypadku otrzymania od państwa członkowskiego powiadomienia dotyczącego wniosku o rejestrację złożonego do Komisji zgodnie z art. 96 ust. 5, w którym to powiadomieniu:

- a) informuje się Komisję, że wniosek został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonanego, ale nie prawomocnego orzeczenia sądowego; lub
- b) zwraca się do Komisji o zawieszenie rozpatrywania wniosku, o którym mowa w ust. 2, ze względu na wszczęcie krajowego postępowania sądowego w celu zakwestionowania ważności wniosku, które dane państwo członkowskie uznaje za oparte na uzasadnionych podstawach.

Zwolnienie obowiązuje do momentu, gdy dane państwo członkowskie poinformuje Komisję, że pierwotny wniosek został przywrócony lub że państwo członkowskie cofa swój wniosek o zawieszenie.

4. W przypadku gdy w wyniku rozpatrzenia wniosku zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu Komisja uzna, że warunki określone w art. 93, 100 i 101 są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze dotyczące publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d), oraz odesłania do publikacji specyfikacji produktu dokonanej w toku wstępnej procedury krajowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

W przypadku gdy w wyniku rozpatrzenia wniosku zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu Komisja uzna, że warunki określone w art. 93, 100 i 101 nie są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze odrzucające wniosek.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.”;

24) art. 98 i 99 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 98

Procedura zgłaszania sprzeciwu

1. W terminie trzech miesięcy od daty publikacji jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 lit. d), w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa trzeciego oraz uzasadniony interes może przesłać do Komisji uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie wobec zaproponowanego objęcia ochroną.

Każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, które przekazało wniosek o objęcie ochroną, oraz uzasadniony interes może złożyć oświadczenie o sprzeciwie za pośrednictwem organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się jej miejsce zamieszkania lub siedziba, w terminie umożliwiającym złożenie oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z akapitem pierwszym.

2. Jeżeli Komisja uzna sprzeciw za dopuszczalny, wzywa organ lub osobę fizyczną lub prawną, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub osobę fizyczną lub prawną, które złożyły wniosek o objęcie ochroną, do podjęcia odpowiednich konsultacji prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy. Wezwanie wystosowuje się w terminie pięciu miesięcy od daty opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wniosku o objęcie ochroną, do którego odnosi się uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie. Do wezwania dołącza się kopię uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie. W każdym momencie w ciągu tych trzech miesięcy Komisja może przedłużyć termin konsultacji maksymalnie o trzy miesiące na wniosek organu lub osoby fizycznej lub prawnej, które złożyły wniosek.

3. Organ lub osoba, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub osoba, które złożyły wniosek o objęcie ochroną, rozpoczynają konsultacje, o których mowa w ust. 2, bez zbędnej zwłoki. Dostarczają one sobie informacji niezbędnych, by ocenić, czy wniosek o objęcie ochroną jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem oraz z przepisami przyjętymi na jego postawie.

4. Jeżeli organ lub osoba, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub osoba, które złożyły wniosek o objęcie ochroną, osiągną porozumienie, wnioskodawca mający siedzibę w państwie trzecim albo organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego pochodzi złożony wniosek o objęcie ochroną, powiadamiają Komisję o wynikach konsultacji oraz o wszystkich czynnikach, które umożliwiły osiągnięcie tego porozumienia, w tym o opiniach stron. Jeżeli w szczegółowych informacjach opublikowanych zgodnie z art. 97 ust. 4 dokonano znaczących zmian, Komisja powtarza procedurę rozpatrywania wniosków, o której mowa w art. 97 ust. 2, po przeprowadzeniu krajowej procedury, zapewniając odpowiednią publikację tych zmienionych informacji szczegółowych. W przypadku gdy po osiągnięciu porozumienia nie wprowadza się żadnych zmian w specyfikacji produktu lub w przypadku gdy zmiany w specyfikacji produktu nie są znaczące, Komisja przyjmuje decyzję zgodnie z art. 99 ust. 1, obejmując ochroną nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, niezależnie od otrzymania dopuszczalnego oświadczenia o sprzeciwie.

5. Jeżeli nie osiągnięto porozumienia, wnioskodawca mający siedzibę w państwie trzecim albo organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego pochodzi złożony wniosek o objęcie ochroną, powiadamiają Komisję o wynikach przeprowadzonych konsultacji oraz o wszystkich powiązanych informacjach i dokumentach. Komisja przyjmuje decyzję zgodnie z art. 99 ust. 2, obejmując ochroną albo odrzucając wniosek.

Artykuł 99

Decyzja o objęciu ochroną

1. W przypadku gdy Komisja nie otrzymała dopuszczalnego oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z art. 98, przyjmuje akty wykonawcze obejmujące ochroną. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez stosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.

2. W przypadku gdy Komisja otrzymała dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie, przyjmuje akty wykonawcze obejmujące ochroną albo odrzucające wniosek. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

3. Ochrona przyznana na mocy niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku producentów zapewnienia zgodności z innymi przepisami Unii, w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu i etykietowania żywności.”;

25) art. 102 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 102

Związek ze znakami towarowymi

1. Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia zarejestrowano nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, odmawia się rejestracji znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 103 ust. 2 i który odnosi się do produktu należącego do jednej z kategorii wymienionych w załączniku VII część II, w przypadku gdy wniosek o rejestrację tego znaku towarowego został złożony po dacie złożenia do Komisji wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

2. Bez uszczerbku dla art. 101 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 103 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, który został w dobrej wierze zgłoszony, zarejestrowany lub – jeżeli taka możliwość dopuszczona jest przez stosowne prawodawstwo – ustanowiony przez stosowanie, na terytorium Unii, przed datą złożenia Komisji wniosku o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, może być nadal stosowany, a jego okres stosowania może zostać przedłużony, niezależnie od rejestracji nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 (*) lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 (**).

W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie zarówno nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jak i odpowiednich znaków towarowych.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).”;

26) w art. 103 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem tej chronionej nazwy w celach handlowych, w tym w przypadku produktów wykorzystywanych jako składniki:

(i) w odniesieniu do porównywalnych produktów niezgodnych ze specyfikacją produktu objętego ochroną nazwą; lub

- (ii) w zakresie, w jakim takie zastosowanie wykorzystuje, osłabia lub umniejsza reputację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi lub jeżeli podano chronioną nazwę w tłumaczeniu, w formie transkrybowanej lub transliterowanej, lub z towarzyszącym jej określeniem, takim jak: »w stylu«, »typu«, »zgodnie z metodą«, »jak produkowane w«, »imitacja«, »o smaku«, »podobne do« lub określeniami podobnymi, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składniki;”
- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Ochroną, o której mowa w ust. 2, obejmuje się również:
- a) towary wprowadzane na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na obszarze celnym Unii; oraz
 - b) towary sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.

W przypadku towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, grupa producentów lub inny podmiot gospodarczy upoważniony do stosowania chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego jest uprawniony do tego, by uniemożliwić osobom trzecim wprowadzanie do Unii drogą handlową towarów, bez dopuszczania ich do swobodnego obrotu, jeżeli towary te, w tym ich opakowania, pochodzą z państw trzecich i zostały opatrzone bez zezwolenia chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym.”;

27) art. 105 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 105

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Wnioskodawca spełniający warunki ustanowione w art. 95 może wystąpić z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, w szczególności aby uwzględnić rozwój wiedzy naukowo-technicznej lub zmodyfikować wytyczenie granic obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 94 ust. 2 akapit drugi lit. d). Wnioski muszą zawierać opis i uzasadnienie wnioskowanych zmian.
2. Zmiany w specyfikacji produktu klasyfikuje się do jednej z dwóch kategorii z uwagi na ich znaczenie: zmiany na poziomie Unii, wymagające przeprowadzenia procedury zgłaszania sprzeciwu na poziomie Unii, oraz zmiany standardowe wprowadzane na poziomie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.

Do celów niniejszego rozporządzenia »zmiana na poziomie Unii« oznacza zmianę w specyfikacji produktu, która:

- a) polega na zmianie w chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym;
- b) polega na zmianie, skreśleniu lub dodaniu kategorii produktów sektora wina, o której mowa w załączniku VII część II;
- c) grozi zniesieniem związku, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit. a) ppkt (i), w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia lub związku, o którym mowa w art. 93 ust. 1 lit b) ppkt (i), w odniesieniu do chronionych oznaczeń geograficznych; lub
- d) wiąże się z dalszymi ograniczeniami dotyczącymi wprowadzania produktu do obrotu.

»Zmiana standardowa« oznacza zmianę w specyfikacji produktu, która nie jest zmianą na poziomie Unii.

»Zmiana tymczasowa« oznacza zmianę standardową dotyczącą tymczasowej zmiany w specyfikacji produktu wynikającej z nałożenia obowiązkowych środków sanitarnych i fitosanitarnych przez organy publiczne lub związanej z klęskami żywiołowymi lub niekorzystnymi warunkami pogodowymi oficjalnie uznanymi przez właściwe organy.

3. Zmiany na poziomie Unii zatwierdza Komisja. Procedura zatwierdzenia opiera się odpowiednio na procedurze określonej w art. 94 i art. 96–99.

Wnioski o zatwierdzenie zmian na poziomie Unii składane przez państwa trzecie lub przez producentów z państw trzecich muszą zawierać dowód, że wnioskowana zmiana jest zgodna z obowiązującymi w danym państwie trzecim przepisami dotyczącymi ochrony nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych.

Wnioski o zatwierdzenie zmian na poziomie Unii dotyczą wyłącznie zmian na poziomie Unii. Jeżeli wniosek o zmianę na poziomie Unii dotyczy również zmian standardowych, część dotycząca zmian standardowych uznaje się za niezłożoną, a procedurę na potrzeby zmian na poziomie Unii stosuje się jedynie do części dotyczącej tej zmiany na poziomie Unii.

Podczas rozpatrywania takich wniosków należy skupić się na zaproponowanych zmianach na poziomie Unii.

4. Zmiany standardowe zatwierdza i podaje do wiadomości publicznej państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się obszar geograficzny danego produktu, oraz zgłasza je Komisji.

W odniesieniu do państw trzecich zmiany zatwierdza się zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w danym państwie trzecim.”;

28) art. 106 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 106

Unieważnienie

Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, które mają w tym uzasadniony interes, Komisja może przyjmować akty wykonawcze unieważniające ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jeśli zachodzi co najmniej jedna z poniższych okoliczności:

- a) nie jest już zagwarantowana zgodność z odpowiednią specyfikacją produktu;
- b) w ciągu co najmniej siedmiu kolejnych lat nie wprowadzono do obrotu żadnego produktu opatrzonego daną nazwą pochodzenia lub danym oznaczeniem geograficznym;
- c) jeśli wnioskodawca spełniający warunki określone w art. 95 oświadcza, że nie zamierza dalej utrzymywać ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.”;

29) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 106a

Tymczasowe etykietowanie i prezentacja

Po przekazaniu Komisji wniosku o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego producenci mogą wskazywać przy etykietowaniu i prezentacji produktu, że złożony został wniosek, oraz stosować krajowe logo i oznaczenia zgodnie z prawem Unii, w szczególności z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011.

Symbole unijne wskazujące chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne i oznaczenia unijne »chroniona nazwa pochodzenia« lub »chronione oznaczenie geograficzne« można umieszczać na etykietach dopiero po opublikowaniu decyzji o objęciu ochroną danej nazwy pochodzenia lub danego oznaczenia geograficznego.

W przypadku odrzucenia wniosku wszelkie produkty sektora wina opatrzone etykietą zgodnie z akapitem pierwszym można wprowadzać do obrotu do wyczerpania zapasów.”;

30) uchyla się art. 111;

31) w części II tytuł II rozdział 1 sekcja 2 dodaje się podsekcję w brzmieniu:

„Podsekcja 4

Kontrole związane z nazwami pochodzenia, oznaczeniami geograficznymi oraz określeniami tradycyjnymi

Artykuł 116a

Kontrole

1. Państwa członkowskie podejmują kroki niezbędne do zatrzymania niezgodnego z prawem stosowania chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i chronionych określeń tradycyjnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

2. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli w odniesieniu do obowiązków określonych w niniejszej sekcji. W tym celu stosuje się art. 4 ust. 2 i 4 oraz art. 5 ust. 1, 4 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 (*).

3. Na terenie Unii właściwy organ, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub co najmniej jedna z jednostek upoważnionych w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (UE) 2017/625 działających jako jednostki certyfikujące produkty na podstawie kryteriów określonych w tytule II rozdział III tego rozporządzenia przeprowadza raz w roku weryfikację zgodności ze specyfikacją produktu, zarówno w trakcie produkcji wina, jak i w trakcie rozlewu lub po rozlewie wina.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące:

- a) powiadomień, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji;
- b) przepisów odnoszących się do organu odpowiedzialnego za weryfikację zgodności ze specyfikacją produktu, w tym w przypadku gdy obszar geograficzny znajduje się w państwie trzecim;
- c) działań, jakie mają być realizowane przez państwa członkowskie w celu zapobiegania niezgodnemu z prawem stosowaniu chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i chronionych określeń tradycyjnych;
- d) kontroli i weryfikacji, jakie mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, w tym badań.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 229 ust. 2.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).”;

32) w art. 119 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) oznaczenie kategorii produktu sektora wina zgodnie z załącznikiem VII część II. W przypadku kategorii produktów sektora wina określonych w załączniku VII część II pkt 1 i pkt 4–9, jeżeli produkty takie zostały poddane procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E, oznaczeniu tej kategorii towarzyszy:

(i) określenie »odalkoholizowany«, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu produktu nie jest większa niż 0,5 % obj.; oraz

(ii) określenie »częściowo odalkoholizowany«, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu produktu jest większa niż 0,5 % obj. i znajduje się poniżej minimalnej rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu w danej kategorii przed dealkoholizacją.»;

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

„h) informację o wartości odżywczej zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;

i) wykaz składników zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;

j) w przypadku produktów sektora wina, które zostały poddane procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E oraz wykazują rzeczywistą zawartość alkoholu mniejszą niż 10 % obj., datę minimalnej trwałości zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.»;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) w przypadku produktów sektora wina innych niż te, które zostały poddane procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E, odesłanie do kategorii produktu sektora wina można pominąć w przypadku win, których etykiety zawierają chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne.»;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. h) informacja o wartości odżywczej umieszczona na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie może ograniczać się do podania wartości energetycznej, którą można wyrazić za pomocą symbolu »E« oznaczającego energię. W takich przypadkach pełną informację o wartości odżywczej podaje się za pomocą środków elektronicznych wskazanych na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie. Tej informacji o wartości odżywczej nie prezentuje się wraz z innymi informacjami przeznaczonymi do celów sprzedaży lub marketingu i nie gromadzi się ani nie śledzi żadnych danych użytkownika.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. i) wykaz składników może być podany za pomocą środków elektronicznych wskazanych na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie. W takich przypadkach zastosowanie mają następujące wymagania:

a) nie gromadzi się ani nie śledzi żadnych danych użytkownika;

b) wykazu składników nie prezentuje się wraz z innymi informacjami przeznaczonymi do celów sprzedaży lub marketingu; oraz

c) oznaczenie danych szczegółowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, umieszcza się bezpośrednio na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie.

Oznaczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, obejmuje wyraz »zawiera«, po którym następuje nazwa substancji lub produktu wymienionego w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.»;

33) w art. 122 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

(i) uchyla się ppkt (ii);

(ii) dodaje się następujący podpunkt:

„(vi) przepisów dotyczących oznaczania i określania składników na potrzeby stosowania art. 119 ust. 1 lit. i).”;

b) w lit. c) dodaje się następujący podpunkt:

„(iii) terminów odnoszących się do gospodarstwa rolnego oraz warunków ich użycia.”;

c) lit. d) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) warunków stosowania niektórych kształtów butelek i zamknięć oraz wykazu niektórych szczególnych kształtów butelek”;

34) w części II tytuł II rozdział II sekcja 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się art. 124;

b) uchyla się nagłówek „Podsekcja 1” i jego tytuł;

c) w art. 125 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Porozumienia branżowe muszą być dostosowane do warunków zakupu określonych w załączniku X.”;

d) uchyla się podsekcje 2 i 3 zawierające art. 127–144;

35) w art. 145 ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie, które uwzględniły w swoich planach strategicznych WPR restrukturyzację i przekształcenie winnic zgodnie z art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia (UE) 2021/2115, do dnia 1 marca każdego roku przedstawiają Komisji, na podstawie rejestru winnic, aktualny wykaz swojego potencjału produkcyjnego.”;

36) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 147a

Opóźnienia płatności przy sprzedaży wina w zbiornikach

Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/633 państwa członkowskie mogą, na wniosek uznanej na podstawie art. 157 niniejszego rozporządzenia organizacji międzybranżowej działającej w sektorze wina, postanowić, że zakaz, o którym mowa w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy (UE) 2019/633, nie ma zastosowania do płatności z tytułu transakcji sprzedaży wina w zbiornikach dokonywanych na podstawie umów dostawy między producentami lub sprzedawcami detalicznymi wina a ich bezpośrednimi nabywcami, pod warunkiem że:

a) szczególne warunki umożliwiające dokonywanie płatności po 60 dniach zostały zamieszczone w standardowych umowach dotyczących transakcji sprzedaży wina w zbiornikach, które zostały uznane przez dane państwo członkowskie za wiążące na mocy art. 164 niniejszego rozporządzenia przed dniem 30 października 2021 r., a państwo członkowskie przedłużyło to rozszerzenie standardowych umów począwszy od tej daty bez znaczących zmian w warunkach płatności, które byłyby niekorzystne dla dostawców wina w zbiornikach; oraz

b) umowy dostawy między dostawcami wina w zbiornikach a ich bezpośrednimi nabywcami są wieloletnie lub stają się umowami wieloletnimi.”;

37) w art. 148 ust. 2 lit. c) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) cenę do zapłaty za dostawę, która:

— jest niezmienna i określona w umowie; lub

- jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować obiektywne wskaźniki, łatwo dostępne i zrozumiałe indeksy i metody obliczenia końcowej ceny odzwierciedlające zmiany warunków rynkowych, dostarczone ilości oraz jakość lub skład dostarczonego mleka surowego; wskaźniki te mogą opierać się na odpowiednich cenach, kosztach produkcji i kosztach rynkowych; w tym celu państwa członkowskie mogą określić wskaźniki zgodnie z obiektywnymi kryteriami na podstawie badań produkcji i łańcucha dostaw żywności; strony umów mają swobodę powoływania się na te wskaźniki lub wszelkie inne wskaźniki, które uznają za istotne;”;
- 38) w art. 149 ust. 2 lit. c) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:
- „(i) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami nie przekracza 4 % całkowitej produkcji unijnej;”;
- 39) uchyla się art. 150;
- 40) w art. 151 wprowadza się następujące zmiany:
- a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „Pierwsze podmioty skupujące mleko surowe deklarują właściwemu organowi krajowemu ilość mleka surowego, którą im dostarczono każdego miesiąca, oraz średnią zapłaconą cenę. Rozróżnia się mleko ekologiczne i mleko nieekologiczne.”;
- b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:
- „Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilościach mleka surowego i o średnich cenach, o których mowa w akapicie pierwszym.”;
- 41) w art. 152 ust. 1 lit. c) wprowadza się następujące zmiany:
- a) ppkt (vii) otrzymuje brzmienie:
- „(vii) zarządzanie produktami ubocznymi, przepływami pozostałości i odpadami oraz ich waloryzacja, w szczególności w celu ochrony jakości wody, gleby i krajobrazu, zachowanie lub zachęcanie do zachowania różnorodności biologicznej i wzmocnienie obiegu zamkniętego;”;
- b) ppkt (x) otrzymuje brzmienie:
- „(x) zarządzanie funduszami wspólnego inwestowania;”;
- 42) w art. 153 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) przepisy umożliwiające producentom będącym członkami demokratyczną kontrolę ich organizacji i jej decyzji, a także sprawozdań finansowych i budżetów;”;
- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „2a. W statucie organizacji producentów można przewidzieć możliwość bezpośredniego kontaktu producentów będących członkami z nabywcami, pod warunkiem że taki bezpośredni kontakt nie zagraża koncentracji podaży ani wprowadzaniu produktów do obrotu przez daną organizację producentów. Uznaje się, że koncentracja podaży jest zapewniona, jeżeli zasadnicze elementy sprzedaży, takie jak cena, jakość i wielkość, są negocjowane i ustalane przez daną organizację producentów.”;
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Ust. 1, 2 i 2a nie mają zastosowania do organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych.”;
- 43) w art. 154 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) mają minimalną liczbę członków lub wytwarzają minimalną ilość lub wartość – określaną przez dane państwo członkowskie – produkcji zbywalnej w sektorze, w którym działają; przepisy te nie uniemożliwiają uznania organizacji producentów, które zajmują się produkcją na małą skalę;”;
- 44) w art. 157 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, uznawać organizacje międzybranżowe na poziomie krajowym i regionalnym oraz na poziomie obszarów gospodarczych, o których mowa w art. 164 ust. 2, z konkretnych sektorów wymienionych w art. 1 ust. 2, które:”

- b) w ust. 1 lit. c) wprowadza się następujące zmiany:
- (i) ppkt (vii) otrzymuje brzmienie:

„(vii) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do wprowadzania innowacji, racjonalizacji i usprawnienia produkcji oraz dostosowania jej – a w stosownym przypadku także przetwarzania i wprowadzania do obrotu – pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu, w tym szczególnych cech charakterystycznych produktów o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym, oraz ochrony środowiska, działania na rzecz klimatu, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt;”;
 - (ii) ppkt (xiv) otrzymuje brzmienie:

„(xiv) branie udziału w gospodarowaniu produktami ubocznymi i opracowywaniu inicjatyw w celu ich walo-ryzacji oraz przyczynianie się do zmniejszania ilości odpadów;”;
 - (iii) ppkt (xvi) otrzymuje brzmienie:

„(xvi) promowanie i wdrażanie działań dotyczących zapobiegania, kontroli i zarządzania w dziedzinie zdro-wia zwierząt, ochrony roślin i ryzyk środowiskowych, w tym poprzez ustanowienie funduszy wspól-nego inwestowania i zarządzanie nimi lub poprzez wnoszenie wkładu do takich funduszy, z których wypłaca się rolnikom rekompensaty finansowe z tytułu kosztów i strat gospodarczych wynikających z promowania i wdrażania takich działań;”;
- c) ust. 1a otrzymuje brzmienie:
- „1a. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, podjąć więcej niż jedną decyzję w sprawie uznania w przypadku organizacji międzybranżowej działającej w kilku sektorach, o których mowa w art. 1 ust. 2, pod warunkiem że dana organizacja międzybranżowa spełnia warunki, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do każdego sektora, dla którego ubiega się o uznanie.”;
- d) uchyla się ust. 3;
- 45) w art. 158 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„ca) dążą do zrównoważonej reprezentacji organizacji na etapach łańcucha dostaw, o których mowa w art. 157 ust.1 lit. a), z których składa się dana organizacja międzybranżowa;”;
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe ze wszystkich sektorów istniejące przed dniem 1 stycznia 2014 r., niezależnie od tego, czy zostały one uznane na swój wniosek, czy ustanowione na mocy prawa, nawet jeżeli nie spełniają warunku określonego w art. 157 ust. 1 lit. b).”;
- 46) w art. 163 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą uznawać organizacje międzybranżowe w sektorze mleka i przetworów mlecz-nych, pod warunkiem że organizacje te:

 - a) spełniają wymogi określone w art. 157;
 - b) prowadzą działalność w jednym lub większej liczbie regionów na danym terytorium;
 - c) mają znaczący udział w działalności gospodarczej, o której mowa w art. 157 ust. 1 lit. a);
 - d) same nie biorą udziału w produkcji produktów sektora mleka i przetworów mlecznych, ich przetwórstwie lub handlu nimi.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego arty-kułu, są uznawane za organizacje międzybranżowe na mocy art. 157 ust. 1.”;

b) w ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wycofują uznanie, jeżeli przestają być spełnione wymogi i warunki uznania przewidziane w niniejszym artykule.”;

47) w art. 164 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszej sekcji »obszar gospodarczy« oznacza strefę geograficzną utworzoną z przylegających lub sąsiadujących ze sobą regionów produkcyjnych, w których panują jednorodne warunki produkcji i wprowadzania do obrotu lub, w przypadku produktów o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym uznanych na mocy prawa Unii, strefę geograficzną określoną w specyfikacji produktu.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. l), m) i n) otrzymują brzmienie:

„l) stosowania kwalifikowanego materiału siewnego, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się go do produkcji ekologicznej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2018/848, i monitorowania jakości produktu;

m) zapobiegania zagrożeniom fitosanitarnym i zagrożeniom dla zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa żywności lub środowiska oraz zarządzania tymi zagrożeniami;

n) zarządzania produktami ubocznymi i ich waloryzacji.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przepisy te nie mogą powodować jakiegokolwiek szkody dla innych podmiotów gospodarczych ani uniemożliwić wejścia na rynek nowym podmiotom gospodarczym w danym państwie członkowskim lub w Unii i nie mogą powodować żadnego ze skutków wymienionych w art. 210 ust. 4 ani być sprzeczne z obowiązującym prawem Unii lub z obowiązującymi przepisami krajowymi.”;

48) art. 165 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 165

Składki podmiotów niebędących członkami

W przypadku gdy przepisy uznanej organizacji producentów, uznanego zrzeszenia organizacji producentów lub uznanej organizacji międzybranżowej zostają rozszerzone na podstawie art. 164 i gdy działalność objęta tymi przepisami leży w ogólnym interesie gospodarczym podmiotów gospodarczych, których działalność dotyczy odnośnych produktów, państwo członkowskie, które uznało daną organizację, może zadecydować, po konsultacjach z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, że poszczególne podmioty gospodarcze lub grupy, które nie są członkami danej organizacji, ale uzyskują korzyści z tej działalności, wpłacają na rzecz danej organizacji całość lub część składek uiszczanych przez jej członków, w zakresie w jakim składki takie są przeznaczone na pokrycie kosztów ponoszonych bezpośrednio w związku z wykonywaniem jednego lub większej liczby rodzajów odnośnej działalności. Każda organizacja, która otrzymuje składki od podmiotów niebędących członkami na mocy niniejszego artykułu, udostępnia, na wniosek członka lub podmiotu niebędącego członkiem, który wpłaca składki na rzecz działalności organizacji, te części swojego rocznego budżetu, które są związane z wykonywaniem rodzajów działalności wymienionych w art. 164 ust. 4.”;

49) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 166a

Regulacja podaży produktów rolnych o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

1. Z zastrzeżeniem art. 167 i 167a niniejszego rozporządzenia, na wniosek organizacji producentów lub zrzeszenia organizacji producentów uznanych na mocy art. 152 ust. 1 lub art. 161 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, organizacji międzybranżowej uznanej na mocy art. 157 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, grupy podmiotów gospodarczych, o której mowa w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 lub grupy producentów, o której mowa w art. 95 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie mogą ustanowić, na czas określony, wiążące przepisy regulujące podaż produktów rolnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym na mocy art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 lub na mocy art. 93 ust. 1 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między co najmniej dwiema trzecimi producentów produkujących produkt, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub ich przedstawicieli, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji tego produktu na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 lub art. 93 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i lit. b) ppkt (iv) niniejszego rozporządzenia w przypadku wina. W przypadku gdy produkcja produktu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, obejmuje przetwarzanie, a specyfikacja produktu, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 lub w art. 94 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, ogranicza pozyskiwanie danego surowca do określonego obszaru geograficznego, państwa członkowskie wymagają, do celów przepisów, które mają zostać ustanowione zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, aby:

- a) przed zawarciem porozumienia, o którym mowa w niniejszym ustępie, przeprowadzono konsultacje z producentami danego surowca na określonym obszarze geograficznym; lub
- b) co najmniej dwie trzecie producentów danego surowca lub ich przedstawicieli, których wielkość produkcji danego surowca odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji danego surowca wykorzystywanego do przetwarzania na określonym obszarze geograficznym, było również stronami porozumienia, o którym mowa w niniejszym ustępie.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadku produkcji sera objętego chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między co najmniej dwiema trzecimi producentów mleka lub ich przedstawicieli, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji mleka surowego wykorzystywanego do produkcji tego sera, oraz, w stosownych przypadkach, między co najmniej dwiema trzecimi producentów tego sera lub ich przedstawicieli, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji tego sera na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu, w odniesieniu do sera objętego chronionym oznaczeniem geograficznym, obszar geograficzny pochodzenia mleka surowego, wymieniony w specyfikacji produktu danego sera, pokrywa się z obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, dotyczącym tego sera.

4. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

- a) obejmują jedynie regulację podaży danego produktu i, w stosownych przypadkach, danego surowca i mają na celu dostosowanie podaży danego produktu do popytu;
- b) mają wpływ wyłącznie na dany produkt i, w stosownych przypadkach, na dany surowiec;
- c) mogą być wiążące przez nie dłużej niż trzy lata, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone po tym okresie w następstwie złożenia nowego wniosku, o którym mowa w ust. 1;
- d) nie mogą powodować szkody dla handlu produktami innymi niż te, których dotyczą te przepisy;
- e) nie mogą odnosić się do jakiegokolwiek transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego produktu;
- f) nie mogą pozwalać na ustalanie cen, w tym również w przypadku gdy ceny są ustalane w charakterze wytycznych lub zalecenia;
- g) nie mogą uniemożliwiać dostępu do znacznej ilości danego produktu, która w innym przypadku byłaby dostępna;
- h) nie mogą prowadzić do dyskryminacji, tworzyć barier dla nowych uczestników rynku ani wywierać negatywnego wpływu na drobnych producentów;
- i) przyczyniają się do zachowania jakości danego produktu lub do rozwoju danego produktu;
- j) pozostają bez uszczerbku dla art. 149 i art. 152 ust. 1a.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 1, są publikowane w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

6. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia, aby spełnione były warunki określone w ust. 4. W przypadku gdy właściwe organy krajowe stwierdzą, że warunki te nie są spełniane, państwa członkowskie uchylają przepisy, o których mowa w ust. 1.

7. Państwa członkowskie powiadamiają natychmiast Komisję o przyjętych przez siebie przepisach, o których mowa w ust. 1. Komisja informuje pozostałe państwa członkowskie o każdym powiadomieniu o takich przepisach.

8. Komisja może w dowolnym momencie przyjmować akty wykonawcze nakładające na państwo członkowskie obowiązek uchylecia przepisów ustanowionych przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że przepisy te nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 4 niniejszego artykułu, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów ustanowionych w art. 39 TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się bez zastosowania procedur, o których mowa w art. 229 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.”;

50) w art. 168 ust. 4 lit. c) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) cenę do zapłaty za dostawę, która:

— jest niezmienna i określona w umowie lub

— jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować obiektywne wskaźniki, łatwo dostępne i zrozumiałe indeksy i metody obliczania końcowej ceny odzwierciedlające zmiany warunków rynkowych, dostarczone ilości oraz jakość lub skład dostarczonych produktów rolnych; wskaźniki te mogą opierać się na odpowiednich cenach, kosztach produkcji i kosztach rynkowych; w tym celu państwa członkowskie mogą określić wskaźniki zgodnie z obiektywnymi kryteriami na podstawie badań produkcji i łańcucha dostaw żywności; strony umów mają swobodę powoływania się na te wskaźniki lub inne wskaźniki, które uznają za istotne.”;

51) uchyla się art. 172;

52) art. 172a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 172a

Podział wartości

Bez uszczerbku dla jakichkolwiek konkretnych klauzul dotyczących podziału wartości w sektorze cukru, rolnicy, w tym zrzeszenia rolników, mogą uzgodnić z podmiotami gospodarczymi stanowiącymi kolejne ogniwa łańcucha klauzule dotyczące podziału wartości, w tym premii rynkowych i strat rynkowych, określające sposób, w jaki podmioty te dzielą między sobą wszelkie wartości związane ze zmianą cen danych produktów na odnośnym rynku lub innych rynkach towarowych.

Artykuł 172b

Wytyczne organizacji międzybranżowych dotyczące sprzedaży winogron do produkcji win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

Na zasadzie odstępstwa od art. 101 ust.1 TFUE organizacje międzybranżowe uznane na podstawie art. 157 niniejszego rozporządzenia, działające w sektorze wina, mogą zapewnić nieobowiązkowe wskaźniki w zakresie wytycznych dotyczących cen sprzedaży winogron do produkcji win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, pod warunkiem że takie wytyczne nie eliminują konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.”;

53) w art. 182 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Wielkość progowa wynosi 125 %, 110 % lub 105 %, w zależności od tego, czy możliwości dostępu do rynku, zdefiniowane jako wielkość przywozu określana jako procentowy udział w danym sektorze spożycia krajowego w trzech poprzednich latach, są odpowiednio mniejsze niż lub równe 10 %, większe niż 10 %, lecz mniejsze niż lub równe 30 %, lub większe niż 30 %.

Jeżeli nie uwzględnia się spożycia krajowego, wielkość progowa wynosi 125 %.”;

- 54) uchyla się art. 192 i 193;
55) w rozdziale IV dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 193a

Zawieszenie należności celnych przywozowych w odniesieniu do melasy

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie przepisów dotyczących zawieszenia w całości lub w części należności celnych przywozowych w odniesieniu do melasy objętej kodem CN 1703.
2. Stosując przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu zawieszenia w całości lub w części należności celnych przywozowych w odniesieniu do melasy objętej kodem CN 1703, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3.”;
- 56) w części III uchyla się rozdział VI zawierający art. 196–204;

- 57) w art. 206 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz zgodnie z art. 42 TFUE, art. 101–106 TFUE oraz ich przepisy wykonawcze, z zastrzeżeniem art. 207–210a niniejszego rozporządzenia, mają zastosowanie do wszystkich porozumień, decyzji i praktyk, o których mowa w art. 101 ust. 1 i art. 102 TFUE, jakie odnoszą się do produkcji produktów rolnych lub handlu nimi.”;

- 58) art. 208 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 208

Pozycja dominująca

Do celów niniejszego rozdziału »pozycja dominująca« oznacza dysponowanie przez przedsiębiorstwo silną pozycją ekonomiczną, dzięki której może ono zapobiegać utrzymaniu skutecznej konkurencji na danym rynku poprzez zapewnienie mu możliwości zachowywania się w sposób w znacznej mierze niezależny od jego konkurentów, dostawców lub klientów, a także od konsumentów.”;

- 59) w art. 210 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Art. 101 ust. 1 TFUE nie stosuje się do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk organizacji międzybranżowych uznanych na podstawie art. 157 niniejszego rozporządzenia, które są niezbędne do osiągnięcia celów wymienionych w art. 157 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia lub w przypadku sektorów oliwy z oliwek i oliwek stołowych oraz tytoniu – celów wymienionych w art. 162 niniejszego rozporządzenia oraz które nie są niezgodne z przepisami Unii zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, które spełniają warunki, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie są zakazane ani nie jest wymagana uprzednia decyzja w tym względzie.

2. Uznane organizacje międzybranżowe mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o wydanie opinii na temat zgodności porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w ust. 1, z niniejszym artykułem. Komisja przesyła wnioskującej organizacji międzybranżowej swoją opinię w terminie czterech miesięcy od otrzymania kompletnego wniosku.

Jeżeli Komisja ustali w dowolnym momencie po wydaniu opinii, że warunki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie są już spełnione, stwierdza, że w przyszłości do danego porozumienia, danej decyzji lub danej uzgodnionej praktyki będzie mieć zastosowanie art. 101 ust. 1 TFUE i informuje o tym odpowiednio daną organizację międzybranżową.

Komisja może zmienić treść opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, w szczególności jeśli wnioskująca organizacja międzybranżowa przekazała nieprawidłowe informacje lub wykorzystała opinię w sposób niewłaściwy.”;

- b) uchyla się ust. 3, 5 i 6;

60) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 210a

Inicjatywy wertykalne i horyzontalne na rzecz zrównoważonego rozwoju

1. Art. 101 ust. 1 TFUE nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk producentów produktów rolnych, które odnoszą się do produkcji rolnej lub handlu produktami rolnymi i których celem jest stosowanie normy zrównoważonego rozwoju wyższej niż norma przewidziana w prawie Unii lub prawie krajowym, pod warunkiem że te porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nakładają tylko takie ograniczenia konkurencji, które są niezbędne do osiągnięcia tej normy.

2. Ust. 1 ma zastosowanie do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk producentów produktów rolnych, których stroną jest kilku producentów lub których stroną jest co najmniej jeden producent i co najmniej jeden podmiot gospodarczy na różnych poziomach produkcji, przetwarzania oraz handlu w łańcuchu dostaw żywności, w tym dystrybucji.

3. Do celów ust. 1 »norma zrównoważonego rozwoju« oznacza normę, która ma przyczynić się do osiągnięcia co najmniej jednego z następujących celów:

- a) cele środowiskowe, w tym łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej, zrównoważone wykorzystanie i ochrona krajobrazów, wody i gleby, przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, w tym ograniczenie marnotrawienia żywności, zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola oraz ochrona i odbudowa różnorodności biologicznej i ekosystemów;
- b) wytwarzanie produktów rolnych w sposób, który ogranicza stosowanie pestycydów i polega na zarządzaniu ryzykiem związanym z takim stosowaniem lub zmniejsza ryzyko oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe w produkcji rolnej; oraz
- c) zdrowie zwierząt i dobrostan zwierząt.

4. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki, które spełniają warunki, o których mowa w niniejszym artykule, nie są zakazane ani nie wymaga się uprzedniej decyzji w tym względzie.

5. Do dnia 8 grudnia 2023 r. Komisja wydaje wytyczne dla podmiotów gospodarczych dotyczące warunków stosowania niniejszego artykułu.

6. Od dnia 8 grudnia 2023 r. producenci, o których mowa w ust. 1, mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o wydanie opinii na temat zgodności porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w ust. 1, z niniejszym artykułem. Komisja przesyła wnioskodawcy swoją opinię w terminie czterech miesięcy od otrzymania kompletnego wniosku.

Jeżeli Komisja uzna w dowolnym momencie po wydaniu opinii, że warunki, o których mowa ust. 1, 3 i 7 niniejszego artykułu, nie są już spełnione, stwierdza, że w przyszłości do danego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki będzie mieć zastosowanie art. 101 ust.1 TFUE i informuje o tym odpowiednio producentów.

Komisja może zmienić treść opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, w szczególności jeśli wnioskodawca przekazał nieprawidłowe informacje lub wykorzystał opinię w sposób niewłaściwy.

7. Krajowy organ ochrony konkurencji, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, może w indywidualnych przypadkach zdecydować, że w przyszłości co najmniej jedno z porozumień, jedna z decyzji lub jedna z uzgodnionych praktyk, o których mowa w ust. 1, mają być zmienione, zakończone lub nie powinno się ich wcale realizować, jeśli uzna, że decyzja taka jest niezbędna, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji, lub jeśli uzna, że zagrożone są cele określone w art. 39 TFUE.

W odniesieniu do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk obejmujących więcej niż jedno państwo członkowskie, decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, podejmuje Komisja bez stosowania procedur, o których mowa w art. 229 ust. 2 i 3.

W przypadku gdy krajowy organ ochrony konkurencji działa na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu, informuje Komisję na piśmie po rozpoczęciu pierwszego formalnego działania w ramach dochodzenia oraz powiadamia Komisję o wszelkich wynikłych decyzjach niezwłocznie po ich przyjęciu.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, stosuje się nie wcześniej niż z dniem powiadomienia o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.”;

61) uchyla się art. 212;

62) art. 214a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 214a

Płatności krajowe dla niektórych sektorów w Finlandii

Z zastrzeżeniem upoważnienia przez Komisję, w latach 2023–2027 Finlandia może nadal na podstawie niniejszego artykułu przyznawać pomoc krajową, którą przyznała producentom w 2022 r., pod warunkiem że:

- a) całkowita kwota wsparcia dochodu będzie degresywna w całym okresie oraz że w 2027 r. nie będzie ona przekraczała 67 % kwoty przyznanej w 2022 r.; oraz
- b) przed każdym skorzystaniem z tej możliwości zostały w pełni wykorzystane systemy wsparcia w ramach WPR dla danych sektorów.

Komisja przyjmuje takie upoważnienie bez stosowania procedury, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3 niniejszego rozporządzenia.”;

63) w art. 218 ust. 2 uchyla się wiersz dotyczący Zjednoczonego Królestwa;

64) w art. 219 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Aby sprawnie i skutecznie reagować na zagrożenie wystąpienia zakłóceń na rynku spowodowanych znaczącym wzrostem lub spadkiem cen na rynku wewnętrznym lub rynkach zewnętrznym lub innymi zdarzeniami i okolicznościami powodującymi poważne zakłócenia na danym rynku lub grożącymi wystąpieniem takich zakłóceń, w przypadku gdy taka sytuacja lub jej skutki dla rynku prawdopodobnie będą trwać nadal lub się pogarszać, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 227 aktów delegowanych w celu podjęcia niezbędnych środków służących przeciwdziałaniu takiej sytuacji na rynku, nie naruszając jednocześnie zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE oraz pod warunkiem że pozostałe środki dostępne na mocy niniejszego rozporządzenia okażą się niewystarczające lub nieodpowiednie.”;

b) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Środki te mogą, w niezbędnym zakresie i na okres niezbędny do przeciwdziałania zakłóceniom na rynku lub zagrożeniu takimi zakłóceniami, rozszerzyć lub zmienić zakres, okres stosowania lub inne aspekty innych środków określonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, dostosować lub zawiesić, w całości lub części, należności celne przywozowe, w tym w stosownych przypadkach w odniesieniu do określonych ilości lub okresów, lub przyjąć postać tymczasowego dobrowolnego programu ograniczania wielkości produkcji, w szczególności w przypadkach nadwyżki podaży.”;

65) w części V rozdział I sekcja 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Środki wspierania rynku związane z chorobami zwierząt i agrofagami roślin oraz z utratą zaufania konsumentów spowodowaną zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin”;

b) w art. 220 wprowadza się następujące zmiany:

(i) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Środki dotyczące chorób zwierząt i agrofagów roślin oraz utraty zaufania konsumentów spowodowanej zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin”;

(ii) w ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ograniczeń handlu wewnątrz Unii i handlu z państwami trzecimi, które to ograniczenia mogą wynikać ze stosowania środków zwalczania rozprzestrzeniania się chorób zwierząt lub rozprzestrzeniania się agrofagów roślin; oraz”;

(iii) w ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„-a) owoców i warzyw”;

(iv) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Środki przewidziane w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) mogą być podejmowane tylko wtedy, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie szybko zastosowało środki zdrowotne, weterynaryjne lub fitosanitarne, by wyeliminować daną chorobę lub by monitorować, kontrolować i zwalczać lub powstrzymać rozprzestrzenianie się szkodników, oraz jedynie w zakresie i przedziale czasowym niezbędnym do wsparcia odnośnego rynku.”;

66) w części V dodaje się rozdział i artykuły w brzmieniu:

„Rozdział Ia

Przejrzystość rynku

Artykuł 222a

Unijne centra monitorowania rynków

1. Aby poprawić przejrzystość w łańcuchu dostaw żywności, dostarczać podmiotom gospodarczym i organom publicznym informacje pozwalające im dokonywać świadomych wyborów, a także ułatwić monitorowanie rozwoju sytuacji rynkowej i zagrożeń wystąpienia zakłóceń na rynku, Komisja ustanawia unijne centra monitorowania rynków.

2. Komisja może zdecydować, dla których sektorów rolnych wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zostać utworzone unijne centra monitorowania rynków.

3. Unijne centra monitorowania rynków udostępniają dane statystyczne i informacje niezbędne do monitorowania rozwoju sytuacji na rynku i zagrożeń wystąpienia zakłóceń na rynku, w szczególności:

- a) produkcji, dostaw i zapasów;
- b) cen, kosztów i, w miarę możliwości, marż zysku na wszystkich poziomach łańcucha dostaw żywności;
- c) prognoz zmian rynkowych w perspektywie krótko- i średniookresowej;
- d) przywozu i wywozu produktów rolnych, w szczególności wypełniania kontyngentów taryfowych na przywóz produktów rolnych do Unii.

Unijne centra monitorowania rynków sporządzają sprawozdania zawierające elementy, o których mowa w akapicie pierwszym.

4. Państwa członkowskie gromadzą informacje, o których mowa w ust. 3, i przekazują je Komisji.

Artykuł 222b

Sprawozdawczość Komisji na temat rozwoju sytuacji rynkowej

1. Unijne centra monitorowania rynków ustanowione na mocy art. 222a identyfikują w swoich sprawozdaniach zagrożenia wystąpienia zakłóceń na rynku związane ze znaczącym wzrostem lub spadkiem cen na rynku wewnętrznym lub zewnętrznym lub z innymi zdarzeniami lub okolicznościami mającymi podobne skutki.

2. Komisja regularnie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informację na temat sytuacji na rynku produktów rolnych, przyczyn zakłóceń na rynku oraz ewentualnych środków, które należy podjąć w odpowiedzi na te zakłócenia na rynku, w szczególności środków przewidzianych w części II tytuł I rozdział I oraz w art. 219, 220, 221 i 222, a także uzasadnienie tych środków.”;

67) w art. 223 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Uzyskane informacje można przekazywać lub udostępniać organizacjom międzynarodowym, unijnym i krajowym organom rynków finansowych, właściwym organom państw trzecich oraz upubliczniać, z zastrzeżeniem wymogu ochrony danych osobowych oraz uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej, w tym informacji o cenach.

Komisja współpracuje i wymienia informacje z właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z art. 22 rozporządzenia (UE) nr 596/2014 oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA), aby pomóc im w wypełnianiu ich zadań określonych na mocy rozporządzenia (UE) nr 596/2014.”;

68) w art. 225 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się lit. a);

b) uchyla się lit. b) i c);

c) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) do dnia 31 grudnia 2025 r., a następnie co siedem lat – w sprawie stosowania zasad konkurencji określonych w niniejszym rozporządzeniu do sektora rolnego we wszystkich państwach członkowskich;”;

d) dodaje się litery w brzmieniu:

„da) do dnia 31 grudnia 2023 r. – w sprawie unijnych centrów monitorowania rynków ustanowionych zgodnie z art. 222a;

db) do dnia 31 grudnia 2023 r., a następnie co trzy lata – w sprawie stosowania środków kryzysowych, w szczególności przyjętych zgodnie z art. 219–222;

dc) do dnia 31 grudnia 2024 r. – w sprawie stosowania nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych w celu zapewnienia większej przejrzystości rynku, o czym mowa w art. 223;

dd) do dnia 30 czerwca 2024 r. – w sprawie oznaczeń handlowych i klasyfikacji tusz w sektorze baraniny i koziny;”;

69) w części V uchyla się rozdział III zawierający art. 226;

70) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w części I(a) uchyla się wiersz pierwszy i drugi (kody CN 0709 99 60 i 0712 90 19);

b) w części I(d) wpis w wierszu pierwszym (kod CN 0714) otrzymuje brzmienie:

„ex 0714 – Maniok, maranta, salep i podobne korzenie i bulwy o dużej zawartości skrobi lub inuliny, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet w plastrach lub w postaci granulki, z wyjątkiem słodkich ziemniaków objętych podpozycją 0714 20 i topinamburu objętego podpozycją ex 0714 90 90; rdzeń sagowca;”

c) w części IX wprowadza się następujące zmiany:

(i) opis w wierszu piątym (kod CN 0706) otrzymuje brzmienie:

„Marchew, rzepa, buraki sałatkowe, salsefia, selery, rzodkiewki i podobne korzenie jadalne ⁽¹⁾, świeże lub schłodzone

⁽¹⁾ Obejmuje brukiew.”;

(ii) opis w wierszu ósmym (kod CN ex 0709) otrzymuje brzmienie:

„Pozostałe warzywa, świeże lub schłodzone, z wyłączeniem warzyw objętych podpozycjami 0709 60 91, 0709 60 95, ex 0709 60 99 z rodzaju Pimenta, 0709 92 10 i 0709 92 90”;

(iii) dodaje się wiersze w brzmieniu:

„0714 20 słodkie ziemniaki

ex 0714 90 90 topinambur”;

d) w części X uchyla się wyłączenia dla kukurydzy cukrowej;

e) w części XII dodaje się wpis w brzmieniu:

„e) ex 2202 99 19: - - - Pozostałe, odalkoholizowane wino o zawartości alkoholu nie większej niż 0,5 % obj.”;

f) w części XXIV sekcja 1 wpis „0709 60 99” otrzymuje brzmienie:

„ex 0709 60 99: - - - Pozostałe, z rodzaju Pimenta”;

71) w załączniku II część II wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji A pkt 4 uchyla się zdanie drugie;

b) uchyla się sekcję B;

72) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„STANDARDOWA JAKOŚĆ RYŻU I CUKRU, O KTÓREJ MOWA W ART. 1a ROZPORZĄDZENIA (UE) NR 1370/2013 (*)

(*) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych (Dz.U. L 346 z 20.12.2013, s. 12).”;

b) w części B uchyla się sekcję I;

73) uchyla się załącznik VI;

74) w załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) w części I wprowadza się następujące zmiany:

(i) w pkt II dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na wniosek grupy, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, dane państwo członkowskie może postanowić, że warunki, o których mowa w niniejszym punkcie, nie mają zastosowania do mięsa z bydła objętego chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, podlegającymi ochronie zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012 i zarejestrowanymi przed dniem 29 czerwca 2007 r.”;

(ii) w pkt III.1(A) uchyla się wiersz dotyczący Zjednoczonego Królestwa;

(iii) w pkt III.1(B) uchyla się wiersz dotyczący Zjednoczonego Królestwa;

b) w części II wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się formułę wprowadzającą w brzmieniu:

„Kategoriami produktów sektora wina są kategorie określone w pkt 1–17. Kategorie produktów sektora wina określone w pkt 1 i pkt 4–9 mogą zostać poddane całkowitemu lub częściowemu procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E, po osiągnięciu w pełni ich odpowiednich cech charakterystycznych, jak opisano w tych punktach.”;

(ii) pkt 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) o rzeczywistej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % obj. i nie większej niż 22 % obj. Wyjątkowo, w przypadku win o długim okresie leżakowania, limity te mogą się różnić w przypadku niektórych win likierowych objętych nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym, zamieszczonych w wykazie ustanowionym przez Komisję w drodze aktów delegowanych przyjętych zgodnie z art. 75 ust. 2, pod warunkiem że:

— wina poddane procesowi leżakowania odpowiadają definicji win likierowych; oraz

— rzeczywista zawartość alkoholu w leżakowanym winie jest nie mniejsza niż 14 % obj.”;

c) w dodatku I wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w Belgii, Danii, Estonii, Irlandii, na Litwie, w Niderlandach, Polsce i Szwecji: obszary uprawy winorośli w tych państwach członkowskich;”;

(ii) w pkt 2 lit. g) wyraz „obszar” zastępuje się wyrazami „region uprawy winorośli”;

(iii) pkt 4 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) w Rumunii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach uprawy winorośli: Dealurile Munteniei și Olteniei wraz z winnicami Dealurile Buzăului, Dealu Mare, Severinului oraz Plaiurile Drâncei, Colinele Dobrogei, Terasale Dunării, południowy region uprawy winorośli, w tym regiony piaszczyste i inne sprzyjające regiony;”;

(iv) pkt 4 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) w Chorwacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących podregionach: Hrvatska Istra, Hrvatsko primorje oraz Dalmatinska zagora;”;

(v) w pkt 6 dodaje się literę w brzmieniu:

„h) w Chorwacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących podregionach: Sjeverna Dalmacija oraz Srednja i Južna Dalmacija.”;

75) w załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) w części I wprowadza się następujące zmiany:

(i) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wzbogacanie, zakwaszanie, odkwaszanie w pewnych obszarach uprawy winorośli oraz dealkoholizacja”;

(ii) w sekcji B pkt 7 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) podnieść całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, w przypadku produkcji win o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym do poziomu określonego przez państwa członkowskie.”;

(iii) sekcja C otrzymuje brzmienie:

„C. Zakwaszanie i odkwaszanie

1. Świeże winogrona, moszcz winogronowy, częściowo sfermentowany moszcz winogronowy, młode wino w trakcie fermentacji oraz wino mogą być poddawane zakwaszaniu i odkwaszaniu.
2. Zakwaszanie produktów, o których mowa w pkt 1, może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 4 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 53,3 miliekwiwaletów na litr.
3. Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 13,3 miliekwiwaletów na litr.
4. Moszcz winogronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.
5. Zakwaszanie i wzbogacanie, z wyjątkiem odstępstw, które przyjmie Komisja w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 75 ust. 2, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.”;

(iv) w sekcji D pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakwaszania oraz odkwaszania win dokonuje się tylko w strefie uprawy winorośli, gdzie zebrano świeże winogrona użyte do produkcji danego wina.”;

(v) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„E. Procesy dealkoholizacji

Każdy z wymienionych poniżej procesów dealkoholizacji, stosowany indywidualnie lub w połączeniu z innymi wymienionymi procesami dealkoholizacji, jest dozwolony celem częściowego obniżenia lub niemal całkowitej eliminacji zawartości etanolu w produktach sektora wina, o których mowa w załączniku VII część II pkt 1 i pkt 4–9:

- a) częściowe odparowywanie w warunkach próżniowych;
- b) techniki membranowe;
- c) destylacja.

Stosowane procesy dealkoholizacji nie mogą powodować wad organoleptycznych w produkcie sektora wina. Eliminacja etanolu z produktu sektora wina nie może być prowadzona w połączeniu ze zwiększaniem zawartości cukru w moszczu winogronowym.”;

- b) w części II sekcja B pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Pkt 1 i 2 nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji, w Irlandii i Polsce, produktów objętych kodem CN 2206 00, w odniesieniu do których państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie nazwy złożonej zawierającej opis handlowy »wino«.”;
- 76) w załączniku X punkt II pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Cena, o której mowa w pkt 1, ma zastosowanie do buraków cukrowych o solidnej i właściwej jakości handlowej oraz o zawartości cukru w wysokości 16 % w punkcie przyjęcia.
- Ceny są korygowane przez podwyższenie lub obniżenie, uprzednio uzgodnione przez strony, w celu uwzględnienia odchyień od jakości, o której mowa w akapicie pierwszym.”;
- 77) w załączniku X punkt XI pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W porozumieniach branżowych, o których mowa w załączniku II części II sekcja A pkt 6, przewiduje się mechanizmy pojednawcze lub mediacyjne lub klauzule arbitrażowe.”;
- 78) uchyla się załączniki XI, XII i XIII.

Artykuł 2

Zmiany rozporządzenia (UE) nr 1151/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) właściwościami stanowiącymi wartość dodaną wynikającymi z metod produkcji rolnej lub przetwarzania wykorzystywanych przy ich produkcji lub wynikającymi z miejsca ich produkcji lub wprowadzenia do obrotu lub ich ewentualnego przyczyniania się do zrównoważonego rozwoju.”;
- 2) w art. 2 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do napojów spirytusowych ani produktów sektora wina zdefiniowanych w załączniku VII część II do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, z wyjątkiem octów winnych.

3. Rejestracje dokonane zgodnie z art. 52 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku producentów zapewnienia zgodności z innymi przepisami Unii, w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu i etykietowania żywności.”;
- 3) w art. 5 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia »nazwa pochodzenia« to nazwa, która może być tradycyjnie używaną nazwą, którą określa się produkt:

 - a) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w szczególnych przypadkach, kraju;
 - b) którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się właściwe dla niego czynniki naturalne i ludzkie; oraz
 - c) którego wszystkie etapy produkcji odbywają się na określonym obszarze geograficznym.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia »oznaczenie geograficzne« to nazwa, w tym tradycyjnie używana nazwa, którą określa się produkt:

 - a) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub kraju;
 - b) którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna w głównej mierze wynika z jego pochodzenia geograficznego; oraz
 - c) którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na określonym obszarze geograficznym.”;
 - 4) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeżeli koliduje ona z nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt, przez co istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd konsumentów co do prawdziwego pochodzenia produktu lub pomylenia produktów noszących zarejestrowaną nazwę z daną odmianą lub rasą.

Warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, ocenia się w odniesieniu do faktycznego używania nazw kolidujących ze sobą, w tym używania nazwy danej odmiany roślin lub rasy zwierząt poza obszarem jej pochodzenia oraz używania nazwy odmiany roślin chronionej na podstawie innego prawa własności intelektualnej.”;

5) w art. 7 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) szczegółowe informacje określające następujące kwestie:

- (i) w odniesieniu do chronionej nazwy pochodzenia – związek między jakością lub cechami charakterystycznymi produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 1; szczegółowe informacje dotyczące czynników ludzkich w tym środowisku geograficznym mogą być w stosownych przypadkach ograniczone do opisu gospodarowania glebami i krajobrazem, praktyk uprawy lub innego wkładu ludzkiego w zachowanie naturalnych czynników środowiska geograficznego, o którym mowa w przywołanym ustępie;
- (ii) w odniesieniu do chronionego oznaczenia geograficznego – związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 2;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Specyfikacja produktu może zawierać opis tego, w jaki sposób nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju.”;

6) w art. 10 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Uzasadnione oświadczenie o sprzeczności, o którym mowa w art. 51 ust. 1, jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy Komisja otrzyma je w terminie określonym w tym ustępie, oraz jeżeli:”;

7) w art. 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadzane są na rynek pod chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym zarejestrowanym zgodnie z procedurami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, na etykietach i w materiałach reklamowych muszą znajdować się związane z nimi symbole unijne. Wymogi dotyczące etykietowania określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w odniesieniu do prezentacji obowiązkowych danych szczegółowych mają zastosowanie do zarejestrowanej nazwy produktu. Na etykietach można umieścić określenia »chroniona nazwa pochodzenia« lub »chronione oznaczenie geograficzne« lub odpowiednie skróty: »ChNP« lub »ChOG«.”;

8) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych nazwy zarejestrowanej w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie tej nazwy stanowi wykorzystywanie, osłabianie lub umniejszanie renomy chronionej nazwy, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składnik;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Ochronę, o której mowa w ust. 1, obejmuje się również:

- a) towary wprowadzane na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na obszarze celnym Unii; oraz
- b) towary sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.

W przypadku towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, grupa lub inny podmiot upoważniony do stosowania chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego jest uprawniony do tego, by uniemożliwić osobom trzecim wprowadzanie do Unii drogą handlową towarów, bez dopuszczania ich do swobodnego obrotu, jeżeli towary te, w tym ich opakowania, pochodzą z państw trzecich i zostały opatrzone bez zezwolenia chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym.”;

9) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2, z wyjątkiem przypadków, w których wniesiono dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie na mocy art. 49 ust. 3.”;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 14, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przedłużające do nie więcej niż 15 lat okres przejściowy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wykazano, że:”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Istniejące oznaczenia geograficzne aromatyzowanych produktów sektora wina

Nazwy wpisane do rejestru ustanowionego na mocy art. 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 (*) są automatycznie wpisywane do rejestru, o którym mowa w art. 11 niniejszego rozporządzenia, jako chronione oznaczenia geograficzne. Odpowiednie specyfikacje uznaje się za specyfikacje na potrzeby art. 7 niniejszego rozporządzenia.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14).”;

11) w art. 21 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 51 ust. 1, jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy Komisja otrzyma je przed wygaśnięciem stosownego terminu oraz gdy:”;

12) w art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadza się na rynek jako gwarantowane tradycyjne specjalności zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na etykietach i w materiałach reklamowych – bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu – umieszcza się symbol, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Wymogi dotyczące etykietowania określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w odniesieniu do prezentacji obowiązkowych danych szczegółowych mają zastosowanie do zarejestrowanej nazwy produktu. Na etykiecie można umieścić oznaczenie »gwarantowana tradycyjna specjalność« lub odpowiadający mu skrót »GTS«.

W przypadku gwarantowanych tradycyjnych specjalności produkowanych poza terytorium Unii umieszczenie symbolu na etykiecie jest fakultatywne.”;

13) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, w tym w odniesieniu do produktów wykorzystywanych jako składniki, oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić konsumentów w błąd.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Ochroną, o której mowa w ust. 1, obejmuje się również towary sprzedawane na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 24a

Okresy przejściowe w stosowaniu gwarantowanych tradycyjnych specjalności

Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyznające okres przejściowy trwający nie dłużej niż pięć lat, by w przypadku produktów, których nazwa składa się z nazwy sprzecznej z art. 24 ust. 1 lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie nazwy, pod którą znajdują się one w obrocie, pod warunkiem że w dopuszczalnym oświadczeniu o sprzeciwie na podstawie art. 49 ust. 3 lub art. 51 wykazano, że nazwa ta była legalnie stosowana na rynku Unii przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji przewidzianą w art. 50 ust. 2 lit. b).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2, z wyjątkiem przypadków, w których wniesiono dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie na mocy art. 49 ust. 3.”;

15) w art. 49 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Państwa członkowskie bezzwłocznie informują Komisję, jeżeli przed sądem krajowym lub innym organem krajowym wszczęto postępowanie w sprawie wniosku, który przedłożono Komisji zgodnie z ust. 4, oraz jeżeli wniosek został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nie prawomocnego orzeczenia sądowego.”;

16) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 50

Badanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja sprawdza wnioski o rejestrację, które jej przekazano zgodnie z art. 49 ust. 4 i 5. Komisja sprawdza, czy wnioski zawierają wymagane informacje i czy nie zawierają oczywistych błędów, uwzględniając przy tym wynik procedury badania wniosku i procedury sprzeciwu przeprowadzonej przez zainteresowane państwo członkowskie.

Badanie wniosku przez Komisję nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku od państwa członkowskiego. W przypadku niedotrzymania tego terminu, Komisja pisemnie informuje wnioskodawcę o powodach tego opóźnienia.

Komisja co najmniej raz w miesiącu publikuje wykaz nazw, w odniesieniu do których złożono do niej wnioski o rejestrację, wraz z datą ich złożenia.

2. Jeżeli po zbadaniu wniosku zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu Komisja uzna, że w odniesieniu do wniosków o rejestrację złożonych w ramach systemu określonego w tytule II zostały spełnione warunki określone w art. 5 i 6 lub że w odniesieniu do wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule III zostały spełnione warunki określone w art. 18 ust. 1 i 2, publikuje ona w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* następujące informacje:

a) w przypadku wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule II, dokument jednolity oraz odesłanie do publikacji specyfikacji produktu;

b) w przypadku wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule III, specyfikację.

3. Komisja jest zwolniona z obowiązku dotrzymania terminu zbadania wniosku, o którym mowa w ust. 1, oraz poinformowania wnioskodawcy o powodach opóźnienia w przypadku otrzymania od państwa członkowskiego powiadomienia dotyczącego wniosku o rejestrację złożonego do Komisji zgodnie z art. 49 ust. 4, w którym to powiadomieniu:

a) informuje się Komisję, że wniosek został unieważniony na poziomie krajowym na mocy natychmiast wykonalnego, ale nieprawomocnego orzeczenia sądowego; lub

- b) zwraca się do Komisji o zawieszenie badania wniosku, o którym mowa w ust. 1, ze względu na wszczęcie krajowego postępowania sądowego w celu zakwestionowania ważności wniosku, które dane państwo członkowskie uznaje za oparte na uzasadnionych podstawach.

Zwolnienie obowiązuje do momentu, gdy dane państwo członkowskie poinformuje Komisję, że pierwotny wniosek został przywrócony lub że państwo członkowskie cofa swój wniosek o zawieszenie.”;

- 17) w art. 51 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. W terminie trzech miesięcy od daty publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie trzecim i uzasadniony interes może wnieść do Komisji uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie.

Każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo, z którego pochodzi wniosek, i uzasadniony interes może wnieść uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, w terminie umożliwiającym przesłanie oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z akapitem pierwszym.

2. Komisja sprawdza dopuszczalność uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie w oparciu o podstawy sprzeciwu określone w art. 10 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych oraz w oparciu o podstawy do sprzeciwu określone w art. 21 w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

3. Jeśli Komisja uzna, że uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie jest dopuszczalne, wzywa w terminie pięciu miesięcy od daty opublikowania wniosku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* organ lub osobę, które wniosły uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, oraz organ lub jednostkę, które złożyły wniosek do Komisji, do podjęcia odpowiednich konsultacji prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy.

Organ lub osoba, które wniosły uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie oraz organ lub jednostka, które złożyły wniosek, bez zbędnej zwłoki rozpoczynają takie konsultacje. Wzajemnie dostarczają sobie odnośnych informacji, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny z warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku braku porozumienia informacje te są przekazywane Komisji.

W każdym momencie w okresie na przeprowadzenie konsultacji Komisja na wniosek wnioskodawcy może przedłużyć ich termin maksymalnie o trzy miesiące.”;

- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie oraz inne dokumenty, które są przesyłane do Komisji zgodnie z ust. 1, 2 i 3, są sporządzane w jednym z języków urzędowych Unii.”;

- 18) w art. 52 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w wyniku badania wniosku zgodnie z art. 50 ust. 1 akapit pierwszy uzna ona, że warunki określone w art. 5 i 6 w odniesieniu do systemów jakości, o których mowa w tytule II, lub w art. 18 w odniesieniu do systemów jakości, o których mowa w tytule III, nie są spełnione, przyjmuje akty wykonawcze odrzucające wniosek. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

2. Jeżeli Komisja nie otrzyma dopuszczalnego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie na podstawie art. 51, przyjmuje ona bez stosowania procedury sprawdzającej, o której mowa w art. 57 ust. 2, akty wykonawcze rejestrujące nazwę.”;

19) w art. 53 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 53

Zmiany w specyfikacji produktu”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zmiany w specyfikacji produktu klasyfikuje się do jednej z dwóch kategorii z uwagi na ich znaczenie: zmiany na poziomie Unii, wymagające przeprowadzenia procedury sprzeciwu na poziomie Unii, oraz zmiany standardowe wprowadzane na poziomie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.

Do celów niniejszego rozporządzenia, »zmiana na poziomie Unii« oznacza zmianę w specyfikacji produktu, która:

- a) polega na zmianie w chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym lub na zmianie korzystania z tej nazwy;
- b) grozi zniesieniem związku, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia lub związku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lit. b), w odniesieniu do chronionych oznaczeń geograficznych;
- c) dotyczy gwarantowanej tradycyjnej specjalności; lub
- d) wiąże się z dalszymi ograniczeniami dotyczącymi wprowadzania produktu do obrotu.

»Zmiana standardowa« oznacza zmianę w specyfikacji produktu, która nie jest zmianą na poziomie Unii.

»Zmiana tymczasowa« oznacza zmianę standardową dotyczącą tymczasowej zmiany w specyfikacji produktu wynikającej z nałożenia obowiązkowych środków sanitarnych i fitosanitarnych przez organy publiczne lub zmianę tymczasową konieczną z uwagi na klęskę żywiołową lub niekorzystne warunki pogodowe formalnie uznane przez właściwe organy.

Zmiany na poziomie Unii zatwierdza Komisja. Procedura zatwierdzenia opiera się odpowiednio na procedurze określonej w art. 49–52.

Podczas badania wniosku należy skupić się na proponowanej zmianie. W stosownych przypadkach Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie może zwrócić się do wnioskodawcy o zmianę innych elementów specyfikacji produktu.

Zmiany standardowe zatwierdza i podaje do wiadomości publicznej państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się obszar geograficzny danego produktu, oraz zgłasza je Komisji. Państwa trzecie zatwierdzają zmiany standardowe zgodnie z prawem mającym zastosowanie w zainteresowanym państwie trzecim i zgłaszają je Komisji.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Aby usprawnić administracyjny proces dotyczący zmian na poziomie Unii i zmian standardowych w specyfikacji produktu, w tym w przypadkach, w których zmiana nie wiąże się ze zmianą jednolitego dokumentu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procedury składania wniosku o zmianę.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formularza i sposobu składania wniosku w przypadku zmian na poziomie Unii oraz dotyczące procedur i formularza w przypadku zmian standardowych oraz ich zgłaszania Komisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.”;

20) w załączniku I pkt I dodaje się tiret w brzmieniu:

„– wina aromatyzowane zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 251/2014,

- inne napoje alkoholowe, z wyjątkiem napojów spirytusowych i produktów sektora wina wymienionych w załączniku VII część II do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013,
- wosk pszczeli.”.

Artykuł 3

Zmiany rozporządzenia (UE) nr 251/2014

- 1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91”;

- 2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące definicji, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina.”;

- 3) uchyla się art. 2 pkt 3;

- 4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Nazwy handlowe mogą być uzupełnione lub zastąpione oznaczeniem geograficznym aromatyzowanych produktów sektora wina chronionym na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.”;

- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. W przypadku aromatyzowanych produktów sektora wina produkowanych w Unii z przeznaczeniem na wywóz do państw trzecich, których przepisy wymagają innych nazw handlowych, państwa członkowskie mogą zezwolić, aby te nazwy handlowe towarzyszyły nazwom handlowym określonym w załączniku II. Te dodatkowe nazwy handlowe można podawać w językach innych niż języki urzędowe Unii.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu uzupełnienia załącznika II, aby uwzględnić postęp techniczny, rozwój nauki i rozwój sytuacji rynkowej, zdrowie konsumentów lub potrzeby konsumentów w zakresie informacji.”;

- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Informacja o wartości odżywczej i wykaz składników

1. Etykiety aromatyzowanych produktów sektora wina wprowadzanych do obrotu w Unii zawierają następujące obowiązkowe dane szczegółowe:

- a) informację o wartości odżywczej zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011; oraz
- b) wykaz składników zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) informacja o wartości odżywczej umieszczona na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie może ograniczać się do podania wartości energetycznej, którą można wyrazić za pomocą symbolu »E« oznaczającego energię. W takich przypadkach pełną informację o wartości odżywczej podaje się za pomocą środków elektronicznych wskazanych na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie. Tej informacji o wartości odżywczej nie prezentuje się z innymi informacjami przeznaczonymi do celów sprzedaży lub marketingu i nie gromadzi się ani nie śledzi żadnych danych użytkownika.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) wykaz składników może być podawany za pomocą środków elektronicznych wskazanych na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie. W takich przypadkach zastosowanie mają następujące wymogi:

- a) nie gromadzi się ani nie śledzi żadnych danych użytkownika;
- b) wykazu składników nie prezentuje się wraz z innymi informacjami przeznaczonymi do celów sprzedaży lub marketingu; oraz

- c) oznaczenie danych szczegółowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, umieszcza się bezpośrednio na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie.

Oznaczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, obejmuje wyraz »zawiera«, po którym następuje nazwa substancji lub produktu wymienionego w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 33 uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez dalsze szczegółowe określanie zasad regulujących oznaczanie i określanie składników do celów stosowania ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.”;

- 6) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nazwa oznaczenia geograficznego aromatyzowanych produktów sektora wina chronionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 podawana jest na etykiecie w języku lub językach, w których jest zarejestrowana, nawet w przypadku, gdy oznaczenie geograficzne zastępuje nazwę handlową zgodnie z art. 5 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli do zapisu nazwy oznaczenia geograficznego aromatyzowanych produktów sektora wina chronionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 używany jest alfabet inny niż łaciński, nazwa ta może również być podawana w co najmniej jednym języku urzędowym Unii.”;

- 7) uchyla się art. 9;

- 8) uchyla się rozdział III zawierający art. 10–30;

- 9) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

- a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 7, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 7 grudnia 2021 r. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 6a ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 8 grudnia 2023 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 7, art. 6a ust. 4, art. 28, art. 32 ust. 2 oraz w art. 36 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 7, art. 6a ust. 4, art. 28, art. 32 ust. 2 oraz art. 36 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

- 10) w załączniku I pkt 1 lit. a) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iv) napoje spirytusowe w ilości nieprzekraczającej 1 % całkowitej objętości.”;

- 11) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

- a) w części A pkt 3 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– do którego mógł zostać dodany alkohol; oraz”;

- b) w części B wprowadza się następujące zmiany:
- (i) w pkt 8 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:
„– który jest otrzymywany wyłącznie z wina czerwonego, wina białego lub z wina czerwonego i białego.”;
 - (ii) dodaje się następujący podpunkt:
„14) Wino ziołowe
Aromatyzowany napój na bazie wina:
 - a) który jest otrzymywany z wina i w którym produkty sektora wina stanowią co najmniej 85 % całkowitej objętości,
 - b) który poddano aromatyzacji wyłącznie preparatami aromatycznymi uzyskiwanymi z ziół lub przypraw korzennych,
 - c) który nie został zabarwiony,
 - d) który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.”.

Artykuł 4

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 228/2013

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Porozumienia międzybranżowe na Réunion

1. Zgodnie z art. 349 Traktatu, na zasadzie odstępstwa od art. 101 ust. 1 Traktatu i niezależnie od art. 164 ust. 4 akapit pierwszy lit. a)–n) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, w przypadku gdy organizacja międzybranżowa uznana na podstawie art. 157 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 działa wyłącznie na Réunion i uważana jest za reprezentatywną dla produkcji, handlu lub przetwarzania określonego produktu, Francja może, na wniosek tej organizacji, rozszerzyć na inne podmioty gospodarcze, które nie są członkami tej organizacji międzybranżowej, przepisy mające na celu wspieranie utrzymania i zróżnicowania lokalnej produkcji, aby zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe na Réunion, pod warunkiem że przepisy te mają zastosowanie tylko do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność wyłącznie na Réunion w odniesieniu do produktów przeznaczonych na rynek lokalny. Niezależnie od art. 164 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 za reprezentatywną na mocy niniejszego artykułu należy uznać taką organizację międzybranżową, której wielkość produkcji, handlu lub przetwarzania danego produktu lub danych produktów stanowi co najmniej 70 %.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 165 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w przypadku gdy przepisy uznanej organizacji międzybranżowej działającej wyłącznie na Réunion zostają rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu i gdy działalność objęta tymi przepisami leży w ogólnym interesie gospodarczym podmiotów gospodarczych prowadzących działalność wyłącznie na Réunion w odniesieniu do produktów przeznaczonych na rynek lokalny, Francja może, po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, zdecydować, że poszczególne podmioty gospodarcze lub grupy niebędące członkami danej organizacji, lecz działające na tym rynku lokalnym, mają wpłacać na rzecz danej organizacji całość lub część składek uiszczanych przez jej członków, w zakresie w jakim składki te są przeznaczone na pokrycie kosztów, które są bezpośrednio związane z prowadzeniem danej działalności.
3. Francja informuje Komisję o wszelkich porozumieniach, których zakres został rozszerzony na mocy niniejszego artykułu.”.

Artykuł 5

Przepisy przejściowe

1. Przepisy mające zastosowanie przed dniem 7 grudnia 2021 r. stosuje się nadal do tych wniosków o objęcie ochroną, wniosków o zatwierdzenie zmiany i wniosków o unieważnienie nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, które Komisja otrzymała zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1308/2013 przed dniem 7 grudnia 2021 r., oraz do tych wniosków o rejestrację i wniosków o unieważnienie chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych lub gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które Komisja otrzymała zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012 przed dniem 7 grudnia 2021 r.

2. Przepisy mające zastosowanie przed dniem 7 grudnia 2021 r. stosuje się nadal do tych wniosków o zatwierdzenie zmian w specyfikacji produktu w przypadku nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych lub gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które Komisja otrzymała zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012 przed dniem 8 czerwca 2022 r.

3. Przepisy mające zastosowanie przed dniem 7 grudnia 2021 r. stosuje się nadal do tych wniosków o objęcie ochroną, wniosków o zatwierdzenie zmiany i wniosków o unieważnienie nazw win aromatyzowanych jako oznaczeń geograficznych, które Komisja otrzymała zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 251/2014 przed dniem 7 grudnia 2021 r. Decyzję w sprawie rejestracji przyjmuje się jednak zgodnie z art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 w brzmieniu zmienionym art. 2 pkt 18 niniejszego rozporządzenia.

4. Art. 29–38 i 55–57 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 stosuje się nadal po dniu 31 grudnia 2022 r. w odniesieniu do wydatków poniesionych i płatności dokonanych na rzecz działań zrealizowanych przed dniem 1 stycznia 2023 r. w ramach programów pomocy, o których mowa w tych artykułach.

5. Art. 58–60 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 stosuje się nadal po dniu 31 grudnia 2022 r. w odniesieniu do wydatków poniesionych i płatności dokonanych przed dniem 1 stycznia 2023 r. w ramach programu pomocy, o którym mowa w tych artykułach.

6. Uznane organizacje producentów lub ich zrzeszenia w sektorze owoców i warzyw mające programy operacyjne, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, zatwierdzone przez państwo członkowskie na okres wykraczający poza dzień 31 grudnia 2022 r., składają temu państwu członkowskiemu do dnia 15 września 2022 r. wnioski o:

- a) zmianę swojego programu operacyjnego w celu spełnienia wymogów rozporządzenia (UE) 2021/2115; lub
- b) zastąpienie swojego programu operacyjnego nowym programem operacyjnym zatwierdzonym na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/2115; lub
- c) dalsze obowiązywanie swojego programu operacyjnego aż do jego zakończenia na warunkach mających zastosowanie na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

Jeżeli takie uznane organizacje producentów lub ich zrzeszenia nie złożą takich wniosków do dnia 15 września 2022 r., ich programy operacyjne, które zostały zatwierdzone na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, zakończą się w dniu 31 grudnia 2022 r.

7. Programy wsparcia w sektorze wina, o których mowa w art. 40 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, mają nadal zastosowanie do dnia 15 października 2023 r. Po dniu 31 grudnia 2022 r. nadal stosuje się art. 39–54 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do:

- a) wydatków poniesionych i płatności dokonanych na rzecz działań zrealizowanych na podstawie tego rozporządzenia przed dniem 16 października 2023 r. w ramach programu pomocy, o którym mowa w art. 39–52 tego rozporządzenia;
- b) wydatków poniesionych i płatności dokonanych na rzecz działań zrealizowanych na podstawie art. 46 i 50 tego rozporządzenia przed dniem 16 października 2025 r., pod warunkiem że do dnia 15 października 2023 r. takie działania zostały częściowo zrealizowane, a poniesione wydatki stanowią co najmniej 30 % całkowitych planowanych wydatków oraz że takie działania zostaną w pełni zrealizowane do dnia 15 października 2025 r.

8. Wino, które jest zgodne z mającymi zastosowanie przed dniem 8 grudnia 2023 r. wymogami w zakresie etykietowania określonymi w art. 119 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, oraz aromatyzowane produkty sektora wina, które są zgodne z mającymi zastosowanie przed dniem 8 grudnia 2023 r. przepisami dotyczącymi etykietowania określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 251/2014, mogą nadal być wprowadzane do obrotu do wyczerpania zapasów, jeżeli zostały wyprodukowane i opatrzone etykietą przed wskazaną datą.

Artykuł 6

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Art. 1 pkt 8 lit. d) ppkt (i) i (iii), pkt 10 lit. a) ppkt (ii) i pkt 38 stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Art. 2 pkt 19 lit. b) stosuje się od dnia 8 czerwca 2022 r.

Art. 1 pkt 1, pkt 2 lit. b), pkt 8 lit. a), b) i e), pkt 18, 31, 35, 62, pkt 68 lit. a), pkt 69 i 73 stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.

Art. 1 pkt 32 lit. a) ppkt (ii) i lit. c) oraz art. 3 pkt 5 stosuje się od dnia 8 grudnia 2023 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 grudnia 2021 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

D. M. SASSOLI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. VRTOVEC

Przewodniczący
